

W E T N O

GARBIN AFAKINA KARŞI

Peynir Zeytin Özgürlük

Peynir Zeytin Özgürlük Vatan Millet Sakarya

Türk iklimine Kavuşmak İçin

Türk Hayatının Faik Vafına Dair

Modernlik ve Türklük

Helal ile Haram Arasındaki Çizgiyi Savunmak: Türklük

Tanımlayarak Kaybedenlerin Afakına Karşı

İnsana Yaraşır Bir Hayat Sahası İçin İnsana Yaraşır Bir Hayat Biçimi

Millî Pazar Olmadan Millî Birlik Olmaz

Asl'olana Dair Bir Kavga

www.istiklalmarsidernegi.org.tr

...

İki şeyden biri olacaksın yap duanı

Ya vitrinde yerin hazır etiketin

Okunamayacak kadar silik

Veyahut kaçaksın kaçacaksın

Başını boş bırakırlar sanma

Avunup yakınıp tutuşup yanma

Sana şarkın sihrini işçi sınıfı bozdu dedirtirlerse

Sen de geriye garbın afakı kaldı sözünü onlara yedirt

...

John Maynard Keynes'ten Nefretim Yirmi Sebebi

TAKDİM

Bu bültende 19 Haziran 2010 tarihinde Ankara’da yapılan Peynir Zeytin Özgürlük başlıklı tartışmalı konferans ile 4 Eylül 2010 tarihinde yine Ankara’da yapılan Modernlik ve Türklük başlıklı tartışmalı konferansta yapılan konuşmalardan bir derleme var.

İstiklâl Marşı -Latin alfabesinin kifayetsizliğini de hesaba katarak zikrederim- **“Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar / Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var”** diyor. İstiklâl Marşı, **“Garbın Afakı”**nın kendini neyle mücehhez gördüğü ve gösterdiği; Türk Milleti’nin ise bu teçhizat karşısındaki üstünlüğünün neye istinat ettiği meselesini merkeze alıyor. Türk Milleti’nin üstünlüğü, onu **“Garbın Afakı”**na karşı **veto** yetkisini haiz kılıyor. Bu yetkiyi neye borçlu olduğumuzu İstiklâl Marşı kırkbir mısraı boyunca tarif ediyor. Bugün bu merkezi meselenin İstiklâl Marşı Derneği’nden başka bir yerde kavranması ve kavratılması imkânı yoktur. İstiklâl Marşı Derneği’nden gayri dünyadaki hiçbir merkezde veya hiçbir çevrede **“Garbın Afakı”** karşısında neyin direniş ve atılım imkânı temin edebileceği meselesi anlaşılamaz ve anlatılamaz. Yukarıda mezkûr iki toplantıda söylenenler işte bu meseleyi etraflıca ele almak için müracaat edilecek esasları ortaya koyuyor. Bültenin hacmi bakımından bütün konuşmaları buraya alamadı isek de, bunlar herhalde bu toplantıları kaçırmış olanların kaybını telafi etmeye kifayet edecektir.

Kifayet ne için? Bu bültende yazıya dökülmüş sözleriyle karşılaşacağınız kimselerin çoğu İstiklâl Marşı Derneği’ne üye olmadan önce birtakım yerlerde yazılar yazmak, konuşmalar yapmak gibi faaliyetlerde yer almamış kimseler. Açıkçası birçoğu İstiklâl Marşı Derneği çatısı altında da entelektüel bir ifade hevesinin ötesinde, vazife hissi ile söz söylediler. Bu hissiyattan dolayı olsa gerek, bu sözlerin yayınlanması da bir vazife olarak görüldü. Çünkü bu sözler malumatfuruşluğun, hitabet coşkunluğunun veya edebi kaygıların muhtemel bozucu etkilerinden varestede dile gelmişlerdi. Birer gerçekliğe işaret ediyorlardı. Burada söylenenlerin bir bülten halinde elinize kadar gelmesi gayreti elbette sizde bir değişikliğin vuku bulması ihtimalini gözetir. Bu sözler ne kadar çok insana ulaşırsa o kadar iyi mi olacak? Biz hiç böyle düşünmüyoruz. Bu sözlerin kâfi sayıda insana ulaşması işin tamamıdır. Bu kifayet, bu insanların kemmiyetine değil de keyfiyetine bağlı ise neden **“kâfi sayı”** diyoruz? Kâfi sayıda insan tarih boyunca işin tamamını üstlenmiş, yüklenmiş ve hakkını vermiştir. Bu anlaşılabilir bir şey midir? O halde şu hususun anlaşılması evladır: Esas mesele, bu sözlerle muhatap olan okuyucuların, kâfi sayıda insanlardan biri olabilecek keyfiyette olup olmadıkları meselesidir. Bunu kavramakla iktifa edebiliriz.

Mustafa Tosun

İstiklâl Marşı Derneği Genel Sekreteri

VETO

GARBIN AFAKINA KARŞI

İstiklâl Marşı Derneği Bültenidir.

Genel Başkan:

İsmet ÖZEL

Hazırlayanlar:

D. Celaleddin KAVAS, Oruç ÖZEL,
Faysal TOPRAK, Murat URAL

Para ile satılamaz. Her hakkı mahfuzdur.

١٤٣٣ رمضان
(Temmuz 2012)

İrtibat:

Kültür Mah. Meşrutiyet Cad. No:42/4
Yenişehir Çankaya - Ankara

Tel: (312) 434 33 52 - Faks: (312) 434 38 12

bilgi@istiklalmarsidernegi.org.tr
www.istiklalmarsidernegi.org.tr

İçindekiler

Peynir Zeytin Özgürlük • İsmet ÖZEL	2
Peynir Zeytin Özgürlük Vatan Millet Sakarya	
<i>Durmuş KÜÇÜKŞAKALAK</i>	13
Türk İklimine Kavuşmak İçin • Mustafa TOSUN	14
Türk Hayatının Faik Vafına Dair • Mehmet KENDİRCİ	16
Modernlik ve Türklük • İsmet ÖZEL	17
Helal ile Haram Arasındaki Çizgiyi Savunmak: Türklük	
<i>Murat URAL</i>	26
Tanımlayarak Kaybedenlerin Afakına Karşı	
<i>Durmuş KÜÇÜKŞAKALAK</i>	27
İnsana Yaraşır Bir Hayat Sahası İçin	
İnsana Yaraşır Bir Hayat Biçimi • Hasan HACIOĞLU	29
Millî Pazar Olmadan Millî Birlik Olmaz	30
Asl’olana Dair Bir Kavga • Cafer BERÇİN	32

Peynir Zeytin Özgürlük*

İsmet Özel

İstiklâl Marşımız millet hayatının hem ne olduğuna hem de ne olacağına dâirdir. Millet hayatının ne olduğunu umursamayan ve olmaması gerektiğine inanan, milletin bir geleceği olmasını kendisi için kötü bulan insanların çok etkili olduğu bir toplumda yaşıyoruz. Bu mühim bir şey. O yüzden İstiklâl Marşı o kadar koyu bir gölgede bırakılıyor ki hiç görünmemek üzere...

İstiklâl Marşı'nın melodisi ile söylenebilen iki kıtası var. O melodi dahi, sadece o iki kıtada söylenenlerin anlaşılmasına mâni olmak üzere yapılmış bir şeydir. Bu rastgele bir şey değil. Bu ülkede bilhassa İstiklâl Marşı'nın ne dediğinin Türk Milleti tarafından anlaşılmasıyla geçinen ve hüküm süren insanlar var. Onun için biz kendimizi çok rahat hissediyoruz. İstiklâl Marşı'nın bilinmesiyle Türkiye'nin bir mesafe katedeceğini ya da Türkiye dediğimiz ülkenin yalnız mevcudiyetini muhafaza etmekle kalmayıp aynı zamanda dünyada itibar sahibi bir alan haline geleceğini söylüyor. İstiklâl Marşı bize bunu temin edecek ideolojik yapıya sahip. Bunu nereden çıkarıyoruz? İstiklâl Marşı diyor ki:

*Arkadaş yurduma alçakları uğratma sakın
Siper et gövdeni dursun bu hayâsızca akın
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın
Kim bilir belki yarın belki yarından da yakın.*

Eğer burada bir palavra, uydurma bir takım şeyler yoksa İstiklâl Marşı'ndan öğreniyoruz ki Türk Milleti'ne Allah'ın va'dettiği günler var. "Yok öyle bir şey, bu herif savurmuş" diyenler bir tarafta; Allah'ın Türk Milleti'ne va'dettiği günler olduğunu kabul edenler bizim tarafta.

Var olmak vatan sahibi olmaktır

İstiklâl Marşı bize bir mevcudiyet alanı işaret eder. "Canı, cananı bütün varımı alsın da Hüda / Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda". Şimdi bir düşünün: Canın yok! Cananın yok! Hiçbir varlığın da yok! "Bütün varımı alsın da Hüda / Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda." Eğer "var olmak = vatan sahibi olmak" değilse bu sözler deli saçmasıdır. Adam diyor ki: "Canımı, cananımı, bütün varımı veririm; vatanımı

vermem." Aynı şekilde "Sen şehit oğlusun incitme, yazıktır atanı" diyor. Aynı şekilde "Şüheda fıskıracak toprağı sıksan şüheda" diyor. Şimdi bunların peynirle, zeytinle çok alakası var. Toprağı sıktın mı şüheda fıskırıyor! Mesele Türk varlığı ve Türk vatanı meselesidir. Birileri bizi, bu meseleyi tanıyamaz hale getiriyor. Son elli senede Türkiye'de insanlara "Türk" denildiği zaman Türkiye dışında bir şeyden bahsedildiği, İslâm denildiği zaman Türkiye dışında bir şeyden bahsedildiği fikri telkin edildi. İnsanlar Türk deyince Orta Asya gibi bir şeyler anlıyor. İslâm deyince de Arapça konuşan insanları anlıyorlar. Bütün bunlar bizim üzerimizde yapılan operasyonlar sonucu doğmuş olan şeylerdir. Biz İstiklâl Marşı Derneği olarak üç senedir İstiklâl Marşı sayesinde bütün bu şartlanmaları, bütün bu dayatmaları reddeden, terk eden ve asla dâir şeyleri gündeme alan bir yolu açık etmeye çalıştık.

Modern tarih dediğimiz şey Türklerin dünya sahnesinde ya da tarih sahnesinde aldığı yerle belirginlik kazanmış bir şeydir. Bugün dünyada şöyle veya böyle bir şekil var. Bu şeklin doğmasına vesile olan, bu şeklin doğması için itici güç olan şey Türklerin tarih sahnesine çıkmasıdır. Bu ne demek? Eğer Türk tarifini ciddiye alırsanız bunu anlamak zor değil. Yani "Kâfirle çatışmayı göze alan Müslüman'a Türk denir" diyorsanız Haçlı Seferleri'nin başlamasına sebep olan dünya varlığının Türkler olduğunu anlarsınız. Papa'nın Haçlı Seferleri'ni başlatan nutkunu okuyun, demiştir ki; "Bizim doğudaki kardeşlerimizi birileri gal alıyor, sürekli kötü duruma düşürüyor. Onların imdadına yetişmeliyiz." Papa böyle söylüyor. Papa'nın kötü ve reddedilmesi gereken unsur olarak gösterdiği unsur Türklerden başkası değil. Diyebilirsiniz ki "Selahattin Eyyûbi Kürt'tü" falan... Bunlar, meseleyi anlamamak ve anlatılmasını zorlaştırmak için kafalara sokulmak istenen şeylerdir. Asıl mesele nedir? Kâfirler kendi mevcudiyetlerini mühim kılmak üzere bir harekete geçtiler ve burada muvaffak olmadılar. Bu hareket doğruya doğru yapılan sekiz Haçlı Seferi sonunda Avrupalıların Avrupa'ya çekilmek zorunda kalmasıyla sonuçlandı. Bu, modern tarihin şekil almasında ana meseledir. Avrupa diye bir yer doğdu. Çünkü Türkler onları bu kıtaya hapsedtiler. 1918 yılında, I. Cihan Harbi sona erdiği zaman Haçlı Seferleri'nin mağlubiyetle sonuçlanmasının öcü Avrupalılar veya kâfirler tarafından

* İstiklâl Marşı Derneği Genel Başkanı Şair İsmet Özel'in Peynir Zeytin Özgürlük başlıklı tartışmalı konferanstaki konuşma metninden derlenmiştir.

alınmış oldu. Nitekim İngiliz mareşali Allenby, Selahattin Eyyûbî'nin mezarını tekmeleyerek "Yine geldik Selahattin!" demiştir. Yıl 1918.

Türkiye Cumhuriyeti, kâfirlerin İslâm'ı bir siyasî organizasyon ve bir askerî güç olarak dünyadan sildikleri fikrinin reddedilmesi sebebiyle doğmuştur. Kâfirler 1918 yılında "İslâm'ı dünyadan sildik; artık İslâm'ın bir askerî gücü ve bir siyasî organizasyonu yok" dediler. 1918 yılında Türk bayrağının altı can emniyeti ve mal emniyeti bakımından en nâmüsait yer idi. İnsanlar İtalyan, Fransız, Alman, -değil; Almanlar da yenilmişti.

Ama insanlar Alman bayrağı altına bile girseler Türk bayrağı altına girmekten daha güvende idiler- Amerikan bayrağı bu topraklarda altında en çok güven hissi duyulacak bayraklardı. Biz bir İstiklâl Harbi verdik. Ve İstiklâl Harbi'nin sonunda ne oldu? Türk bayrağının altı can ve mal emniyeti bakımından en iyi, en güzel yer oldu. Yani 1918'deki durumla 1923'deki durum tam bir zıtlığı arz ediyordu. Kestirmeden gidersek: Biz Türkiye Cumhuriyeti'ni siyasî olarak Avrupa'ya tehlike teşkil etmemek şartını kabul ederek elimize geçirebildik. Gâvurlar bize dediler ki; "Size yönetmeyi bıraktığımız bu alanda Avrupa için tehlike olacak hiçbir fikriyata göz yummayacağız. Bolşevik olamazsınız, Pan-Türkist olamazsınız, Pan-İslâmist olamazsınız" Birileri de "Tamam" dediler. Yeter ki bir vatanımız olsun! Askerî birliklerin dağa taşta "Önce Vatan" yazmasının sebebi budur. Yani biz öyle zor şartlar altında cumhuriyet ilan ettik ki vatanımız olması halinde ancak başka bir şeyler yapabilme imkânımız doğabilirdi. O yüzden de bugün 780.000 kilometrekare olarak bildiğimiz topraklar bizim vatanımız oldu. Avrupa'ya tehlike teşkil etmeyecektik. Bu yüzden 27 sene süren tek parti yönetimi Avrupa'nın ve Amerika'nın -daha çok Avrupa'nın- müsaade ettiği iktisadî yapı dışına çıkmama ısrarıyla yürüdü. İnsanlar 27 yıllık CHP yönetimini lânetleyebilirler. Ama bunların eli mahkûmdu.

Avrupa'ya tehlike teşkil etmeme sözü vermişlerdi. Ne diyorlardı? "İmtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir kitleyiz." Böyle bir Türk Milleti! İmtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir kitle olarak burada yaşayan insanlar, biriz. Bunu kabul ettik mi; bu kadarı elimizde kaldığı takdirde ve bundan fazlasını yapmadığımız takdirde Avrupa bizi yok edemez. 27 sene bu avuntuyla geçti. Başka yönlerden bakılabilir: İnkılâplar dediğimiz şey neydi, yazımız niçin elimizden alındı? Vesaire... Bunlar konuşulacak şeyler. Ama bugün bir şey yapacaksak eğer "O yapacağımız şeyin istinat ettiği, dayandığı nedir?" sorusunu kafamızda cevaplandırabilmek için bir iskeleti fark etmemiz lâzım. Bu iskelet:

1- Avrupa, Türk baskısıyla doğmuş bir kavram ve bir varlıktır. Birinci nokta bu. Bunu bileceksiniz. Avrupa diye bir yer varsa bu, Türklerin onları orada yaşamaya icbar etmeleri sebebiyledir.

2- Avrupa kendi mecburiyetlerinin acısını Türk Milleti'ni tarihten silme faaliyetiyle çıkarmak yolunu yürümüştür. İkinci nokta bu.

3- Türk Milleti tarihten silinmeme iradesi gösterdikten sonra neler yaşadı? Üçüncü nokta bu. Bu iradeyi Türk Milleti gösterdi. Neden gösterdi? Şundan gösterdi: -Ben devamlı olarak bunu söylüyorum- Tito öldükten sonra Yugoslavya ortadan kalktı. 1938 yılında Mustafa Kemal öldü ve hâlâ Türkiye var. Bunun bir tek izahı vardır: Türkiye'yi ayakta tutan Türk Milleti'dir. Yugoslavya'yı ayakta tutan

Tito'ydu.

Şimdi peynir, zeytin, özgürlüğe geleceğiz. Gelmezsek dinimizi terk etmemiz mânâsında bir pozisyonu benimsemiş oluruz. 27 yıl süren tek parti yönetimi Türkiye'nin Dünya Sistemi'ne tarım ürünleri ihracı yoluyla entegre olması prensibinin uygulanmasıyla geçti. Mekteplerde çocuklara "Türkiye bir tarım ülkesidir" diye öğrettiler. Dünya kadar ziraat fakültesi açtık. Şimdi biz 27 sene ne yaptık? Tarım ürünleri ihracı yoluyla Dünya Sistemi'ne entegre olmuş bir ülke olarak yaşa-

dık. Kaliteli tütün, kaliteli pamuk... Bizim ihraç ettiğimiz şeyler esas olarak bunlardı. Türkiye Cumhuriyeti Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda Dünya Sistemi'nin patronu olan Britanya İmparatorluğu'nun iznine tâbi olarak Dünya Sistemi'nin bir yerine eklenme hadisesi olarak doğdu. Ama dünya ikinci bir savaş yaşadı. Buna biz Türkiye'de *Alman Harbi* diyoruz. Biz Türkiye'de Birinci Dünya Savaşı'na *Seferberlik*, İkinci Dünya Savaşı'na *Alman Harbi* diyoruz. Çünkü İkinci Dünya Savaşı'nda Almanlar Dünya Sistemi'nin merkezinin Londra'dan Berlin'e taşınması mücadelesini verdiler. Ve bu savaş kaybettiler. Almanlar bunun savaşını verdiler fakat İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Dünya Sistemi'nin merkezi Londra'dan Wall Street'e taşındı, New York'a taşındı. Almanlar yenilmekle kalmadılar dünyadaki yerlerini de kaybettiler. İkinci Dünya Savaşı patlamadan önce dünyada sahip oldukları yeri de ellerinden kaçırdılar. Biz ne yaptık? Biz İkinci Dünya Savaşı'na girmedik. Çünkü bizim bir vatanımız vardı ve bu vatani elimizde tutmak paha biçilmez bir değerdedi. Bizim İkinci Dünya Savaşı'na girmemiz felâketimiz olacaktı. Onun için Türkiye'de ipleri ellerinde bulduranlar İngiltere'nin ısrarlı çabalarına rağmen İkinci Dünya Savaşı'na girmediler. Ve biz 1945 yılında hiç tanımadığımız, bilmediğimiz bir dünya ile karşı karşıya geldik. Çünkü Dünya Sistemi'nin Londra'dan New York'a taşınmış olması bizim hiç bilmediğimiz bir şey idi. Yani biz öteki olarak Avrupa'yı bilirken bir Amerika çıktı ki biz böyle bir şeyi bilmiyoruz. O yüzden bu yeni şartlara Türkiye Cumhuriyeti'nin intibakı formüle bağlanabilmiş bir şey değildi. Buna rağmen savaşın sonunda 1946'da çok partili bir seçim oldu. 1946'da tek parti dönemi sona erdi. 1950'de ise Türkiye'de, Cumhuriyet kurulduğundan beri hükümet etmekte olan kadro yerini terk etmek zorunda kaldı. Onun yerini alanlar yine bu kadronun

içinden çıkmış olanlardı. Bunu akıldan çıkarmanın! 1950'den 1960'a kadar devam eden Demokrat Parti yönetimi Cumhuriyet Halk Partisi'yle dış politika konularında en küçük bir ayrılığa yer tanımıyordu. Türkiye'nin dünyadaki yeri bahis konusu olduğunda CHP'lilerin

ve Demokrat Partililerin düşündüğü şey tıpa tıp aynıydı. Bu 1960'tan sonra yeni bir hadise olarak Türkiye'nin karşısına çıktı. Nedir o? Biz kimiz, neyiz, ne yapacağız, ne olacak? 27 Mayıs'tan sonra düşünülen bir şeydir. 27 Mayıs'a kadar Türkiye'de yönetici kadro Türkiye'nin neresi olması gerektiği konusunda aynı şeyi düşünüyordu. Onun için Adnan Menderes'i tevkif etmek üzere Eskişehir'de harekete geçen Muhsin Batur şu soruyla karşılaştı: "Suçum ne?" Yani "Ey Türk Ordusu'nun subayı! Sen Türkiye'nin başbakanını hangi suça göre tevkif etmeye geldin?" O da şöyle cevap vermiş: "Ben size suç isnat edecek bir mevkie sahip değilim." O da doğru bir şey söylemiş: "Bana bunu yap dediler, yapıyorum."

Şimdi peynir, zeytin, özgürlüğe geleceğiz. Yani biz ne yapacağız, Türkiye olarak ne yapar da mevcudiyetimizi koruyabiliriz, ne yapar da mevcudiyetimizi bir üst basamağa çıkarabiliriz? Bu, Türkiye'nin kalkınması meselesi olarak önümüze çıktı. Eğer Türkiye kalkınabilirse hem mevcudiyetini koruyabilirdi hem de mevcudiyetini bir üst basamağa taşıyabilirdi. Onun için nasıl olurda kalkınabiliriz sorusu canlıydı. Ne zamana kadar? 1960'tan sonra birileri dediler ki: "Bizi tarım ülkesi olmaya icbar ettiler, bu bakımdan bir sanayi kurmamıza mâni oldular. Eğer bir sanayi kurabilirsek hem varlığımızı koruyabiliriz hem de varlığımızı bir üst basamağa taşıyabiliriz." Öbürleri -bunlar da Türkiye'nin kalkınmasını istiyorlardı- "Yok" dediler, "Hayır; bu, sanayi ile olacak bir şey değil." Dediler ki: "Biz eğitim kalitemizi yükseltebilirsek kalkınmış bir ülke olabilir ve varlığımızı bir üst basamağa taşıyabiliriz. Onun için Türkiye'de millî eğitim başta olmak üzere her türlü eğitimin daha iyi düzeyde olmasını sağlamalıyız." Şimdi İsmet Özel neden büyük şair diye aklınıza takılacak olursa; ben varlığımı, Türkiye'de yükselmenin kurtulmaktan başka bir mânâ taşımadığı fikrinin canlı olduğu ortamda gösterdim. Benim ilk şiirim 1963 yılında yayınlandı ve 1963 yılında Türkiye'de -aklı neye ererse ersin-aklı eren herkes Türkiye'nin dünyada en iyinin mümessili olmadıkça hiçbir işe yaramayacağını düşünerek yaşadı. En iyi = Türkiye! 1963 yılında insanların kafasında bu vardı: "Şu anda iyi değiliz,

tamam; ama biz en iyisi olmadığımız takdirde çöpe atılmaya mahkûmuz” diyorlardı. Bu düşünce canlı olduğu için benim şiirlerim farkedilebildi.

Tarih demek Türkiye demektir

27 Mayıs sonrasında, “Sanayileşerek mi kendimize iyi bir yer temin edebiliriz yoksa eğitimi kaliteli hale getirerek mi bunu sağlayabiliriz?” sorusu giderek sö-nükleştirildi. Çünkü bu ikisinden birine kıymet vermek diğerine kıymet vermemek mânâsına gelecek. Yani eğitim kalitesinin yükselmediği yerde sanayileşemezsiniz; eğitim kalitesini yükselttiğiniz zaman da sanayileşmek

sizin için hiç zor olmayacak. Onun için bu soruyu öldürdüler. Ondan sonra eğitimin yerini ne aldı? Turizm. Türkiye’nin başına felâket getirmek isteyenler ustalıklı bir şekilde eğitim kısmını çektiler; “Türkiye turizmle mi kalkınabilir, sanayi ile mi kalkınabilir?” bunu sordurttular. Ve Türkiye’de sağcı, solcu, ortacı, kenarçı, yancı ne olursa olsun bütün insanlar “Turizmle kalkınmak mı olurmuş, tabii ki sanayileşmek lehimize” diye düşündüğü halde Türkiye’de turizm öne çıktı. Türkiye’de hiç kimse hangi partiye mensup olursa olsun, hangi meşrepte olursa olsun “Kardeşim, turizm bize çok iyidir” falan demediği halde bir el Türkiye’de turizmi bir can simidi haline getiriverdi. Bunlar oldu. Akabinde Türkiye’nin kimlik meselesini aslı mecrasına irca etmesi halinde küfür âleminin bundan büyük bir zarar göreceğini farkedendenler Türkiye’de Türk kimliği dediğimiz şeyin anılmaya değmez hâle getirilmesi için bir faaliyet gösterdiler. Bunda da Siyasal İslâm pezevenklik etti. Ve başardılar. Bugün Siyasal İslâm’ın ürettiği insanlar Türklükten değil Türkiyelilikten bahsetmek gerektiğini savunuyorlar. Türklük ne oldu? Bazılarına göre çöpe atıldı.

Teknik bir mesele var. O teknik mesele şu: Hiçbir ülke karşılaştığı zorlukları aşmak için dünyada uygulanan usullerin fevkinde bir usul benimsemedikçe hiçbir zorluğu aşamaz. Teknik mesele bu. Hiçbir ülke karşılaştığı zorlukları aşabilmek, o zorluklarla başedebilmek

Hiçbir ülke, karşılaştığı zorlukları aşmak için dünyada uygulanan usullerin fevkinde bir usul benimsemedikçe hiçbir zorluğu aşamaz. Türkiye bu bakımdan dünyadaki en tarihli ülkedir. Çünkü Türkiye dünyadaki en tarihli ülkedir. Tarihsizlik talihsizliktir. Türkiye’nin tarihi vardır. Tarih demek zaten Türkiye demektir. O yüzden zorluklar bahis konusuysa Türkiye bunları aşmada diğer bütün ülkeleri geride bırakır. Türkiye’de halli uzun zaman alacak hiçbir zorluk yoktur. Biz bir meseleyi çözmeye gayret ettik de başaramadık diye bir şey yoktur. O yüzden Türkiye Cumhuriyeti ilan edildiği günden bu güne kadar hiçbir millî hedefimiz yok. Eğer olmuş olsaydı onu çoktan geride bırakmış olacaktık. Başka hedefimiz olacaktı. Daha doğrusu millî hedefimizi ileri götürecektik.

için dünyada yürürlükte olan usullerden birini seçmek zorunda değildir. Bilakis, o usullerin üstüne çıkmış bir usul bulmak zorundadır. Türkiye bu bakımdan dünyadaki en tarihli ülkedir. Çünkü Türkiye dünyadaki en tarihli ülkedir. Tarihsizlik talihsizliktir. Türkiye’nin tarihi vardır. Tarih demek zaten Türkiye demektir. O yüzden zorluklar bahis konusuysa Türkiye bunları aşmada diğer bütün ülkeleri geride bırakır. Türkiye’de halli uzun zaman alacak hiçbir zorluk yoktur. Biz bir meseleyi çözmeye gayret ettik de başaramadık, diye bir şey yoktur. O yüzden Türkiye Cumhuriyeti ilan edildiği günden bu güne kadar hiçbir millî hedefimiz yok. Eğer olmuş olsaydı onu çoktan geride bırakmış olacaktık. Başka hedefimiz olacaktı. Daha doğrusu millî hedefimizi ileri götürecektik.

Şimdi, özgürlüğün önünde neden peynir, zeytin kelimeleri seçildi? Bir yanlışı terk etmek için. O da şu: Askerlikte insanlara şu yanlışı öğretirler: Bir silahın en büyük muârzı kendi cinsinden bir silahtır. Bu yanlıştır. Onun elinde mavzer varsa senin elinde de olacak, onun elinde mitralyöz varsa senin elinde de olacak, onun elinde atom bombası varsa senin elinde de olacak... Bu yanlıştır. Kâfirlerin savaşma metodları bizim savaşma metodumuz olamaz. Böyle bir şey yok. Ben bunu nakzetmek için şu örneği veriyorum: Kâfirler askerî sırları edinmek için birinci derecede fahişeleri kullanırlar. Biz de mi bunu yapalım? Her silahın kendi cinsinden bir karşılığı varsa! Böyle bir şey olmaz. Bizi aldattıkları nokta budur! “Adamın elindeki silahlara bak, biz

onlarla ok-yayla mı başedeceğiz” diyorlar. Sen ok-yayla başetmeyi denedin de başaramadın mı? Böyle bir şey yok. Senin okunu yayını elinden almak için bu yalanı sana yutturdular. Şunu düşünün: Amerika’da kızıldirililere ateşli silahları onları mahvetmek üzere beyazlar sattı. Şimdi, bizim kendimize mahsus bir hayatımız olması ve dünyada yaşanacak yer olarak Türkiye’nin işaret edilmesine sebep olacak bir donanımına sahip olmamız bizim şuurlu bir şekilde iktisadî bir düzenlemeye başvurmamızla mümkün olacak. Zaten biz bunu en kötü şartlarda yaptık. Türk Milleti olarak bizi esir etmek için

Avrupalıların iktisadî mekanizmasına entegre etmeye uğraştılar. Türkiye’de işler Türkiye’ye mahsus bir şekilde dönüp duruyordu. Ama bunu Avrupa’da dönüp duran bir şekilde sokmaya çalıştılar. Bu konuda en büyük başarıyı Turgut Özal’ın Cumhurbaşkanı olmasıyla elde ettiler. Her zaman söylüyorum: Turgut Özal Türkiye’yi yarı bağımlı bir ülke olmaktan kurtardı!

Nasıl olur da peynir ve zeytinle kendimize mahsus bir iktisadî çevrimi tesis edebiliriz? Bu böylesi bir faaliyete başlamamızla hemen anlaşılacaktır. Böyle bir niyetiniz yoksa benim size şimdiden “Kardeşim, bu iş şöyle şöyle olur” dememin hiçbir faydası yok. Çünkü ben onları söylediğim zaman onların olmaması için bütün tedbirleri alacaklardı ve bugüne kadar yaptıklarının beterini yapacaklardı. Ama ben bu iki kelimenin; peynir ve zeytinin Türkiye’de Türklerle mahsus bir iktisadî mekanizmanın harekete geçmesi ve dünyaya bir şeyi gösterebilmesi bakımından mühim olduğunu söylüyorum. Onu ayrıca konuşabiliriz.

Gelelim özgürlüğe... Ben özgürlüğün, özün gürlüğü olduğunu söylüyorum. Arapça’da hür diye bir kelime var fakat modernleşen Türkçe’de Fransızca’daki liberte kavramına denk düşsün diye, onun tercümesi olsun diye Türkler hürriyet kelimesini çıkardılar. O mânâda ister istemez hürriyet dediğiniz zaman İngilizce ‘liberty’, Fransızca ‘liberte’ dediğiniz şeyi kastedeceksiniz. Meselâ İngilizce’de ayrıca *freedom* diye bir kelime var değil mi? Almanca *freiheit*. Hür’ün zıddı ne oluyor? Esir. Hür insan ve köle olan insan... Bu ikisi ayrılıyorlar. Özgürlük kelimesi hürriyetin de tercümesi değil ‘liberte’nin de tercümesi değil. Türkiye’de özün gürlüğünden bahsediyoruz. Bir öz yakalamamız gerekiyor. O özü ele geçirebilirsek onu gürleşirebileceğiz. İnsanın özü dediğimiz şey, olan bir şey mi? Var mı böyle bir şey? Ben bir İspanyol düşünürün sözü olan “İnsanın özü yoktur, insanın sadece tarihi vardır” cümlesini isabetli bir hüküm olarak benimsedim. Tek bir insan olarak da alsanız, bir insan grubu olarak da alsanız, bir millet olarak da alsanız, bir medeniyet olarak da alsanız insan ancak bir vetireyi / süreci yaşamak suretiyle tebarüz /

taayyün edebilir. İnsan dediğimiz şey durdurup tanıyabileceğimiz bir şey değildir. Ancak gidişi dolayısıyla, katettiği mesafe dolayısıyla tanıyabileceğimiz bir şeydir. İnsanı tanımak istiyorsanız durdurup tanıyamazsınız. İnsan hakkında bir şey söyleyecekseniz “Şu şu şu şartlarda, şu şu şu durumlarda şöyledir” diyebilirsiniz.

İnsanlar için Kur’an-ı Kerim’in söylediği vasıflar nihâi olarak anlaşılması gereken vasıflardır. “Ne cimridir şu insan!” der. Bu, bizim anladığımız mânâda nekes, eli sıkı mânâsında değildir. İnsan hakikati uhdesinde bulundurduğu halde; bunun için hemen harekete geçip, hemen orada gereğini yapacak cömertliği gösterecek bir varlık değildir. İnsan cimridir bu bakımdan. Yoksa

Kur’an-ı Kerim’de “İnsan cimridir” dendiği zaman “O malına çok düşkündür” mânâsının çıkıp çıkmadığını o ayetlerin sıyakından sibakından öğrenirsiniz. Biz Kelâmullah dışında bir anlaşma vasıtası kullanıyorsak buradan insanın özünü yakalayamayız. İnsanın tarihini tasvir edebiliriz. “İnsan şuradan şuraya gitmekte olandır” diye. Bu mânâda Türkiye’de özün gürlüğü Türk olmanın hangi vetireyi iktiza ettiği ile ortaya çıkacak bir şeydir. Urfa şubemizin açılışı sırasında biz yine bir panel yaptık, ben bir konuşma yaptım. Ondan sonra orada bazı Urfalı gençler itiraz eder mahiyette bir şeyler söylediler. O panelimizin konusu: “Kendini Bilen Rabbini Bilir” idi. Gençlerden birisi dedi ki: “Siz burada öyle bir konuşma yaptınız ki Türklüğünü bilen Rabbini bilir oldu” dedi. Ve itiraz

gayet yerinde idi. O, bu sözü kınamak üzere söyledi ama meseleyi doğru va’z etmiş oldu. Şimdi bu meseleyi, insanın bir öze ulaşması ve o özün terakkisinde rol alması olarak anlarsanız karşınıza Türklük çıkacaktır. Bunun birtakım insanların rahatsız olduğu bir şey olduğunu biliyorum. Bundan rahatsız olan insanlar Türkiye’nin aleyhinde çalışan insanlardır. Türkiye’nin Türkiye olmasını istemeyen insanlardır. Adam diyor ki: “Ben Çerkezim, ben Çerkezlik için çalışacağım, bu Türklük de nerden çıktı?” diyor ve bizim söylediğimiz şeyin değil gerçekleşmesini; iştirilmesini de önlemeye çalışıyor. Yani “Kâfirle çatışmayı göze alan Müslüman’a Türk denir”in iştirilmesine de mâni olmak istiyor. Çünkü adam Çerkez,

değilse Arnavut. Arnavutluk dururken şimdi bu nerden çıktı? “Biz kendi milletimizin dünyada en hesaba katılır millet olması davasını güdüyoruz” diyor. Ve bizi de Türk dediğimiz zaman sanıyor ki bir Türk ırkından, bir Türk kültüründen bahsediyoruz. Hâlbuki biz Din Günü verilecek hesabın kolaylığından bahsediyoruz. Din Günü vereceğin hesap böyle olursa kolay olur diye birtakım insanlara bir işaret sunmaya çalışıyoruz. Ama bazıları Din Günü için “O çok uzak, belki de olmaz” diye düşünüyor. Onun için “Türk-mürk deyip de benim asabımı bozma” diyor bazıları. Biz Türk milliyetçiliği dediğimiz zaman özgürlüğün sahasına giren şeyden bahsediyoruz. Özün gürlüğünden bahsediyoruz. Yakalayacağımız özün dünyada kâfirin gücünün geriletilmesi olduğunu, eğer bir öz yakalayacaksak yakalanacak bundan başka bir öz olmadığını söylüyoruz. Hele bir yakalayabilirsek, terakki etmesi için de, tabii ki elimizden geleni yapacağız.

Biz İstiklâl Marşı Derneği'yiz. İstiklâl Marşımızın yazılmasına sebep olan şeyler ve yazılmış olmasından sonra bu marşın bize gösterdiği yön dolayısıyla bir şeyler söylüyoruz. “Sen şehit oğlusun incitme, yazıktır atanı” mısraının bize öğrettiği şey; nasıl oldu da sen bu şekli aldın? Bunu bil ve bu şeklini koru mânâsındadır.

Şimdi Macarlardan kalkarak bir şeye işaret edeceğim. Şimdi Macarlar Macaristan'da yaşıyor. Yani orada Macarlar yaşadığı için oraya Macaristan diyoruz. Bunlar Slav değil. Her ne kadar Türk kökenli olduklarını söyleseler de Türk de değiller. Germen değiller, Latin değiller. Ama bütün bu kavimlerle kuşatılmış halde. Dolayısıyla Macarlar daha Macaristan'ın doğduğu günlerinden itibaren “Nasıl olup da kendi bünyemizin menfaatine şartları tanzim edebiliriz” fikriyle hareket ediyorlar. Zaten Türklere el uzatanlar da Macarlar. Burada onlara bir şey yok... Onlar birliktelik aramak için “Biz de aynı kökteniz” demişler zamanında. Ama biliyorsunuz Birinci Dünya Savaşından önce Avusturya-Macaristan İmparatorluğu vardı. Bu imparatorluk içinde Macarlardan başka aramadığın kadar etnik unsur var. Ama Macarlar kendi varlıklarını siyasî bünyeye naksettiler. Şimdi Macarlar bu Euro dolayısıyla çıkan kriz sebebiyle, eğer birileri kârlı çıkacaksa o kârlı çıkanlardan

olmak istiyorlar. Onun için kendilerinin malî bakımdan bir problemleri olmadığı halde varmış gibi yapıyorlar. Yani bu birinin oyunuydu ve bu oyun sonunda birileri kârlı çıkacaksa bu kârdan Macarlar mahrum olmak istemiyorlar. Bu millî refleks. Unutmayın! 1945'den itibaren bir Doğu Bloku doğdu. Yani Stalin klasik Çarlık dış politikasına dönerek, Rusya'yı kuşatan ülkelerin Rusya'ya gelecek tehlikeleri bertaraf etmek üzere tampon haline gelmesini sağladı. Yani bütün Doğu Avrupa komünist rejimlerle donatıldı. Bu aslında Rusya'ya gelecek tehlikeye bir tampon bölge oluşturmak demektir. Bu Rusya'nın Petro'dan beri güttüğü dış politikadır. Bu dönemde -1945'ten 1990'a kadar- Doğu Bloku'nun en parlak ülkesi Macaristan'dı. Neden başkaları değildi? Çünkü Macarlar biz ne yaparsak kendimiz olarak yaparız duygusuyla hareket ediyorlar. Devranın değişmesi bahis konusu olduğu zaman demokrasiye en çabuk intibak edenler de Macarlar oldu. Yani Doğu Bloku'nda eski sosyalist rejimin reddedilip yerine özel mülkiyete dayalı üretim tarzının yerleşmesi bahis konusu olduğu zaman Macarlar şampiyonluğu elden bırakmadılar. Buna mukabil -yine bunu hatırlatmam lâzım size- meselâ Doğu Bloku'nun çöküşünde, Sovyetler çöktükten sonra Doğu Avrupa'daki sosyalist rejimlerin yıkılışında en problemliler olan ülke Romanya'ydı. Çünkü Romanya'nın başında Çavuşesku diye “Nasıl olsa devran dönecek, Sovyetler Birliği tasfiye edilecek, bu arada Romanya okka altına gitmesin” şeklinde tedbir alan bir adam vardı. Bu bütün tedbirleri almıştı. “Nasıl olsa bu işler bitecek. Romanya yeni şartlarda nasıl yıldız olabilir?” Çavuşesku dönemini sosyalist aşama sırasında kınayanlar diyorlardı ki: “Her taraf makine ama portakal yok.” Romanya için deniyordu bu. Çavuşesku biliyordu; Doğu Bloku çöktüğü zaman sanayi ürünleri bakımından muhtaç olunan ülke olacaktı. Anlatabiliyor muyum? Bunu yaptı adam. Ama ondan sonra ne oldu? Hem Çavuşesku'yu postaladılar hem de Çavuşesku'nun aldığı tedbirlerin hepsini yok ettiler. Makineler ve fabrikalar hurda olarak satıldı.

Biz İstiklâl Marşı Derneği olarak Türkiye'nin geleceği konusunda yaşanmış tecrübeleri es geçmeden bir tarafa bakmamız lâzım. Peynir Zeytin Özgürlük dediğimiz zaman kendi başımızın çaresine bakarken nelere talibiz, neden gâvurların reçetelerinin hiçbirine itibar

etmeyeceğiz? Bunu bizim şimdiden kararlaştırmamız lâzım. Türkiye'nin geleceği dediğimiz zaman, bu bizim geleceğimiz demektir. Avrupa Birliği'nin geleceği değildir. Şimdi insanlar ne diyorlar? Bir şeyin iyi olması için dünyadaki başka bir yere yaraması gerektiğini söylüyorlar. Bu dangalaklığın başında şu laf var: Komşularıyla sıfır sorunlu ülke! Türkiye'nin komşularıyla sıfır sorunu olması demek Türkiye'nin var olmak için attığı bütün adımların geri alınması demektir. Çünkü bir ülke neden başka bir ülkeyle sınır çeker? Almanlarla Fransızlar arasında sıfır sorun var demek, Almanya ve Fransa diye iki ülke yok demek, aynı ülkedirler demek. Çünkü bir sebepten dolayı sınırın bir tarafı Almanya bir tarafı Fransa'dır. Bu iki ülke arasında sıfır sorun var demek bu iki ülke yok demektir. Bunu Türkiye için bilhassa yapmak istiyorlar. Komşularıyla sıfır sorunlu Türkiye demek "Türkiye'nin var olma sebebi yok" demektir. Bunu tabii ki vazifeli insanlar yapıyor. Bunu aklı başında herkese sorun: Ne demek bu Türkiye'nin komşularıyla sıfır sorunlu bir ülke olması? Aklı başında olan herkes bunun bir saçmalık olduğunu söyleyecektir. Ama insanların hepsinin aklı başında değil. Başka yerlerinde. Onun için akıllarını oradan alıp başlarına getirmek gerekiyor. Bunu beceremedikleri bunları söylemelerinden belli! Bunu bizim yapmamız lâzım. Dernek olarak bunu yapabiliriz. Yani birilerinin akıllarını koydukları yerden alıp başlarına taşıyabiliriz. Tabi bunun için bizim aklımızın başımızda olması lâzım.

Hiçbir millet kendi problemlerini başka milletlerin hal yollarını taklit ederek çözüme götüremez. Bizim meselelerimiz vardır, bu meselelerin kendine mahsus hal yolları vardır. Onun için kendi meselemizin ne olduğunu fark etmek işimizdir. İstiklâl Marşı en son ocağın sönmeden Türk Milleti'nin pilinin bitmeyeceğini söylüyor. Onun için bizim o ocağın tütmesiyle uğraşmamız lâzım. Bu da fiilen işleyen mekanizmanın şöyle veya böyle yeniden biçimlendirilmesiyle sağlanamaz. Türkiye'de mekanizmanın yenilenmesi gerekiyor. Bu, bizim panellerimizde olduğu gibi, "İyiye yepyenidir de!" şeklinde olacak bir şey. Mekanizmanın yenilenmesi yeni bir mekanizma teminiyle değil, iyinin farkına varılmasıyla olacak bir şey. Bir şeyleri tasfiye edip yerine bir şeyler getirmeyeceğiz. Cumhuriyet idaresi ile başımıza gelen felâket budur. Meselâ yeniçeriliğin kaldırılmasıyla Yunanlıların bağımsız bir devlet olmaları aynı tarihe denk düşüyor. Yunanlılar "Türklerin sözünü dinlemiyoruz" dedikleri zaman onlara söz dinletecek bir güç buradan yok edilmiş. 1826'da yeniçerileri kaldırıyorlar, bu aynı zamanda Yunanlıların "Artık bu topraklar bizim" deyip Osmanlı Devleti'nden koptukları tarihtir. 1830 net olarak bağımsızlığın ilanıdır, 1826 bunun başladığı tarihtir. Yani sen kendi ordunu yok ediyorsun. Adam

"Artık bana nah vurursun" diyor ve dediğini de yapıyor.

Bizim Türk olmak meselesinde ciddiye aldığımız şey Müslüman olmaktan başka bir şey değil. Sünnet-i Seniyye'ye bakın Resulullah'ın Türklüğü nasıl başlattığını görürsünüz. Resulullah'a risalet vasıl olduktan sonra Resulullah'ın her hususî tercihi Türklük yönündedir. Ve onun için de Veda Hutbesi'nde Resulullah ne diyor: "Ben gittikten sonra birbirinizin başını vurmayın" diyor. Yani Türklük'ten vazgeçmeyin! Onlara sahabe diyoruz değil mi? Kime söylüyor şimdi bunları? Türk olmayanlara. Yani Türklüğü arzû ve ariyeten benimsemiş olanlara söylüyor. Yoksa o zamandan bu yana Türklük devam ediyor. Hz. Ebubekir diyor ki Hz. Ömer'e: "Eğer gece ölecek olursam sabah; gündüz ölecek olursam akşamı beklemeyesin. Hemen halifelliğini ilan et" diyor. O zaman da Türklükten sapış her an büyük bir tehlike olarak vardı. Bu hususta sanat yapmıyorum. Çünkü Asya içlerinde de Türk diye bilinen insanlar damarlarındaki asil kandan dolayı Türk değillerdi. Gösterdikleri şecaatten dolayı Türk idiler. Türk / Tat ayrımı budur. Tater oldu bazıları. Bazıları Türklüğünü devam ettirdi. Ve İslâmiyet o bozkır ahalisine bir kavmî vasıf ilâve etti. Onun için bazıları Kırgız, bazıları Özbek, bazıları Azeri oldular. En çok Türk'e benzeyenlere de Türkmen denildi. Yani Türk-manent; Türk'e benzer. En fazla Türk'e benzeyen onlardı.

Türklük bir genetik yapı ifade etmez. Türklük bir şecaattir. Onun için bugün de muhtaç olduğumuz şey bundan ibarettir. Her zaman şunu söylüyorum: "Ben Türk değilim" diyen insana "Beter ol" diyorum. Her kim ki "Ben Türk değilim" diyor "Allah onu daha beter etsin" diyorum. Çünkü çağımızda insanların önünde iki yol var: Türk olmak veya Amerikalı olmak. Fransız, İtalyan, İsveçli olamazsın artık. Ya Türklerin tarafında yer alacaksın ya da Amerikalıların. Hatırlarsanız bunu kulelerin uçaklanmasından sonra George W. Bush da söyledi. Hemen arkasından Afganistan'a müdahale gündeme geldi, Haçlı Seferi lafı da ağızdan çıktı. "İnsanlar ya bizden yanadır ya da bize karşıdır" dedi. Ya Amerikalıdır ya Türk'tür. Bunun bir ortası yok. Ama bugün o Mavi Marmara denilen gemiye binen insanlar, ABD'de tezgâhlanmış tezlerden birine sahip çıkarak bir dangalaklık yapmış olmayı övünülür hale getiriyorlar. ABD'de "İsrail işgal ettiği bölgelerde ya iki unsurlu bir devlet olacak ve yahut yekpare bir devlet olacak" şeklinde bir tartışma var. Bu, Amerika'daki Yahudilerin kendi aralarındaki münakaşa. Siz bu münakaşada iki unsurlu devlet olsun tezini savunanların uşaklığını değil, köpekliliğini yapıyorsunuz ve bu köpekliliği de Filistin bayrakları taşıyarak yapıyorsunuz. "Hepimiz Hrant Dink'iz" diyen adam tutarlı bir söz söylemiş olur. Çünkü sonunda bu söz Büyük Ermenistan'a varacaktır.

“Hepimiz Hrant Dink’iz” diyen adamın vardığı nokta Büyük Ermenistan’dır. Ama “Hepimiz Filistinliyiz” diyen adam ne halt ettiğini, ne dediğini bilmiyor demektir. Çünkü Filistin dediğiniz yer Romalılar tarafından icat edilmiştir. Roma hâkimiyetine karşı duran Yahudiler Romalılar tarafından cezalandırılmış ve o toprakların İsrail olmadığı, o toprakların Yerusâlim olmadığı, o toprakların Darüselam olmadığı manasında, Romalılar “Burası Palestina” demişlerdir. Şimdi, “Hepimiz Filistinliyiz” diyen adamlar Romalılar’ın tarafını tutan adamlardır. Yani “Biz Romalı efendilerimizin teklifini, biçtiği rolü üzerimize alıyoruz” demektir ki şimdi ortada Roma falan yok. “Hepimiz Filistinliyiz” dediğin zaman ne numaran var senin? Aptalca bir şey söylediğini bile bilmiyorsun ve kendi çocuklarını küfrün tuzaklarına sevk ediyorsun. “Başka tuzağa düşme kâfirlerin tuzağına düş” diye insanları şartlandırıyorsun. Ola ki Allah’ın tuzağı seni yakalar diye korkuyorsun. Kur’an-ı Kerim’den haberdar olanlar Allah-ü Teâlâ’nın tuzak kuranların en güzeli olduğunu bilir. Onun için bizim Allah’ın tuzağına düşmek için can atmamız lâzım. Bu da bir tuzak deyip kaçarsan kâfirlerin tuzağı bekliyor seni.

“Batı” medeniyeti tam bir sapıklıktır

Hâzirun şunu kafasına kesinlikle yerleştirmelidir. Dünyada bir sistem vardır. Ve bu sistem katıksız, artılmış olarak bir mâlî sistemdir, bir finans sistemidir. Başka bir şey asla değildir. Safha safha artılmış bir sistemdir bu. 14. asırda ilk ortaya çıktığı zaman mutlak mânâda bir mâlî sistem değildi ama ağırlıklı olarak bir mâlî sistemdi. Amerika kıtasının keşfiyle beraber Dünya Sistemi mâlî olmayan özelliklerini Avrupa’da bıraktı. Amerika kıtasının keşfiyle beraber -daha ABD yok- Amerika kıtası İtalyan site devletlerinde temellerini atmış olan mâlî sistemin sadece mâlî olan kısmını emdi. Onun için insan ticareti Amerika kıtası sebebiyle dünyada aktif bir ticaret oldu. Kölelik çok eski çağlardan beri var ve İslâm hukuku da kölelik ile ilgili hükümler ihtiva eder. Ama Amerika kıtasında bu asli form haline geldi. İnsan ticareti! Çünkü bu mâlî mekanizmanın direksiyonunda bulunan insanlar sadece kendilerini geçeri ve kabule şayan buluyorlardı. Diğerlerini de zaten insandan saymıyorlardı. Dolayısıyla o insan ticareti meselesi insanın eşyalaştırılması meselesi idi. Nitekim bir İspanyol papaz “Ben Kızılderilileri köle olmaktan kurtardım” diyerek övünür. Nasıl? Çünkü ilk defa o kıtayı ele geçiren bu mali sistem ajanları hazır orada buldukları insanları köle yapmak istediler. Fakat bu insanlar, eski dünyadan kopuk olarak yaşamış olan insanlar, çok farklı değerlere sahiptiler. Bu insanlar köle olamıyordu, ölüyorlardı. İnsanlar köle oldukları zaman hastalıktan,

yorgunluktan ölmüyor; köle olmaktan ölüyorlardı. İkinci gün bakıyorsun adam ölmüş. Kendilerini öldürüyorlardı, adam köle olarak yaşayamıyor. Bu insanlar nasıl insanlardır? Bu insanlar bizim eski dünyada sahip olduğumuz hislerden birinden mahrum insanlardı: Kıskaçlık bilmiyorlardı!

Batı Medeniyeti denilen şey tam bir sapıklıktır. Bunu anlamak için lisandan yola çıkabilirsiniz. Çünkü Batı medeniyeti, kendisine “Batı” medeniyeti der. Dünyada Batı medeniyetine gelinceye kadar kendisine merkezi olmayan bir isim takmış bir medeniyet yoktur. Birileri medenî iseler kendilerini ortada bilirler. Çin ülkesinin Çince’deki adı “Orta Ülke”dir. Çinliler Çin demek için “Orta Ülke” derler. Çünkü onun dışındakiler yabancı, aptal yerlerdir. Onun için Arap-Avrupa kelimeleri etimolojik olarak akrabadır. Neden? Çünkü Yunan medeniyeti ortadadır. İki tane uzak bölge vardır. Birisi Avrupa, diğeri Arabistan. Merkez Yunan medeniyetidir, bunlar uzak yerlerdir. Batı medeniyetinin sapıklığı adının “Batı” medeniyeti oluşundandır. Yani kendilerinin yanlış ve hatalı olduklarını bilerek işe başlarlar. “Biz Batılıyız” derler. Nerenin batılısın? Türklerin batısındakiler! Anlatabiliyor muyum? Bu Batı medeniyeti bir finans sistemi olarak yekpare olduğu için sarih olarak Dünya Sistemi’nin dışında hayatını, hayatiyetini idame ettirebilecek ülke Çin değil, Hindistan’dır. Türkiye gizli potansiyeldir. Hint yarımadası Batı medeniyetine muhtaç olmaksızın her işin hal yoluna konulabileceği bir alandır. Onun için dikkat ederseniz Gandhi’den itibaren bütün Hindistan’ın başına gelen insanlar öldürülür. Çünkü Hindistan bu! Kendi bilgisinden vazgeçmez. Mahatma Gandhi’ye sormuşlar, “What do you think about Western civilization?” demişler. “Batı medeniyeti hakkında ne düşünüyorsunuz?” O da şöyle cevap vermiş: “It’s a very good idea”, “Çok iyi fikir”. Yani eğer böyle bir şey olsa, eğer Batı medeniyeti diye bir şey olsa çok iyi olur, demiş Gandhi. Hindistan bu bilinçle kurulmuş bir ülkedir. Ve onun için de hiçbir zaman Avrupalılar ve Amerikalılar tarafından rahat bırakılmaz. Onların üzerine aşamayacakları meseleler boca edilir. Hindistan üretmez o meseleleri. Ama onlar Hindistan’a devamlı nifak sokarlar. Bu yüzden de Pakistan’ı kurmak suretiyle Hindistan’dan Müslümanları ayırmışlardır. Bir bilgi daha vereyim Hindistan ile ilgili olarak. Hindistan’da doktorası olmayan bir tek bile lise öğretmeni yoktur. Hindistan’da lise öğretmenlerinin hepsi doktora sahibidir. Kimya dersi verenin kimya doktorası vardır, Edebiyat dersi veren de Edebiyat doktorudur. Lisansüstü eğitim değil, master da değil; doktora.

Şimdi gelelim asıl öğrenmemiz gereken şeye: Türkiye’nin düşmanı olan herkesin bu finans sisteminin menfaati vardır ve bu finans sistemi dışında da-

yanakları da yoktur. Onun için Hrant Dink lehine bir cümle sarf etmek isteyenler şunu söylemişlerdir: “Diasporayla arası iyi değil”. Bu Dünya Finans Sistemi’nde bazı Ermeni sermaye sahipleri var ki Türkiye aleyhine projeleri finanse ediyor. Dolayısıyla Hrant Dink bu bakımdan finanse edilenlerden birisi değil. Hrant Dink lehine bunu söylüyorlar. Ermeni diasporasıyla arası iyi değil. Bu Hrant Dink’i kurtarıyordu, bir bakıma. Neden kurtarıyordu? Çünkü Dünya Sistemi daha 1918 yılında Türkiye’nin dünya haritasından silinmesi için gerekli bütün projeleri kemale erdirmişti. Woodrow Wilson, Ermenistan’ın cumhurreisini tayin etmekle görevlendirilmişti. Sevr Anlaşması bunu âmirdi. Şimdi diyeceksiniz ki bu ne? 1913 yılında ABD’de Federal Reserve diye bir teşkilat kuruluyor. Ve Amerikan ekonomisi beş büyük sermaye sahibine teslim ediliyor, yıl 1913. 1914’te Dünya Savaşı çıkıyor ve I. Dünya Savaşı dünyadaki mâlî hegemonyanın sarsılmasına yol açacak siyasî yapıları tasfiye ediyor. İnsanlar -tabii ki şaşkın olarak- bu savaşı Almanlar mı çıkardı, Ruslar mı çıkardı, Fransızlar mı diye konuşup dururlar. Hiç alâkası yok. Bu savaş, I. Dünya Savaşı Rusya’da Çar’ın, Avusturya-Macaristan İmparatoru’nun, Alman Kayzeri’nin ve İslâm Halifesi’nin yok edilmesi için çıkarılmış bir savaştır. Neden bu böyledir? Çünkü bu sözünü ettiğimiz mâlî sistem tür olarak -ister Asya Finans, ister Finans Bank olsun- eğer imparatorluklar hayatiyetini devam ettirecek olurlarsa tam tamına işleyemeyecekti. Neden? Çünkü insanlar menfaatlerinin korunması bakımından bir siyasî otoritenin mevcudiyetine itimat edeceklerdi. “Çar Baba beni bırakmaz / Benim Kayzerim benim garantimdir / Hilâfet devam ettikçe Müslüman’ın korkacağı bir şey yoktur / Monarşi bizim çıkış yolumuzdur.” İnsanlar bu fikirleri kafalarında korudukça finans sisteminin vazgeçilmezliği yürürlükte olmayacak. Yani insanlar “Paran varsa yaşayacaksın, paran yoksa nesin?” diyemezler. “Param yok ama Çar var.” Bu mühim bir şeydi. Ve I. Dünya Savaşı bunu tasfiye etti. Yani insanların nerede yaşarlarsa yaşasınlar mâlî imkânlar dışında bir unsur olduğu zaman para tek hâkim unsur olmuyor.

İşte o yüzden dünyada Türk olmanın yerine başka hiçbir şey koyamazsınız. Sen ne dersen de, biz hepimiz Türk’üz, dediğin zaman onların akan suları durur. Bizim suyumuz akmaya başlar. Ondan sonra “Biz burada Türk’üz, siz ne halt iseniz o halt olabilirsiniz. Gâvurdan da beter olabilirsiniz. Ama biz burada Türk’üz” dediğin zaman, o zaman burada Kur’an ve Sünnet esaslarının hepsi geçerli demektir. Biz burada Türk’üz dediğin zaman burada Kur’an ve Sünnet esaslarından başka bir şey çalışmaz demektir. Biz zaten Türkiye’yi böyle elimizde tutabildik. Türkiye diye bir şey varsa Kur’an ve Sünnet geçerli olduğu için var. Kur’an hükümlerinin

ve Sünnet-i Seniyye’nin en değerli şey olduğu topraklar olarak Türkiye var. Başka bir ikinci sebep gösteremezsiniz. Ben bunu Gaziantep şubemiz açıldığı sırada sınırlarımız nasıl çizilmiştir diyerek sarahaten beyan ettim. Bizim en eski sınırlarımız Kasr-ı Şirin anlaşmasıyla İran’la çizildi. Ve Kasr-ı Şirin Anlaşması’nın hükümlerinden biri şudur: İranlılar ashaba sövmeye mani olacaklar. Biz anlaşmaya bunu koyduk. Yani “Sen ne halt olursan ol ama halkın ashaba sövmeyecek” diye biz hüküm koyduk. Ondan sonra şimdi vardığımız yerde birtakım insanlar Şii diye birtakım zıvırlıklar yapıyorlar. Böyle bir şey yoktur. Muhammed Hamidullah *İslâm’a Giriş* kitabında Şiiler hakkında diyor ki, “Bunlar İslâm dünyasından kopup gitmiş insanlardır.” Tercihleri bu! Onun için insanları rencide etmek istemem ama “Onlar da Müslüman’dır” diyenler kendi itikadî pozisyonlarını riske değil, cehenneme attıklarını bilsinler. Öyle yanardöner bir şey yok. Türklük; Sünnilik ve Hanefiliktir. Bunu da insanların anlaması zaman alıyor ama olsun. Zaman içinde dahi olsa bunu anlarlar.

Allah bize bu katıksız finans sistemi dışında bir şey yapabilecek, devletin ayakta durması için ihtiyacımız olan her şeyi verdi. Türkiye öyle bir ülke ki, bütün dünya bizi mahvetmek için birleşse biz hepsini tesirsiz bırakacak -gâvurca tabiriyle- performansı gösterebiliriz. Ama bize bilhassa bunu söyletmemeye çalışıyorlar: Biz Türk’üz. Biz bunu söylediğimiz zaman geride onların silahlarının işleyebileceği hiçbir şey kalmıyor. Biz İstiklâl Marşı Derneği olarak bunun çekirdeğiyiz. Türkiye’de bu anlayış hâkim olduğu takdirde bize kurşun işlemez. O anlayışın bekçiliğini yapmak İstiklâl Marşı Derneği’nin sebep-i vücûdudur.

Bizim neyi tercih ettiğimiz ve neyin içinde olmayı seçtiğimiz, hayatî bir şey. Ben bir şeyleri anlatırken Türkiye’nin başından geçen bazı maceraları anlatıyorum. Şimdi macera kelimesi tam yerine oturuyor. Bize millet olarak macera yaşatıyorlar. Onun için biz böyle heyecanlı bir şekilde işine girsek de girmesek de; seyrir de etsek, oyunda yer de alsak macerayla uğraşıyoruz. Hakikî bir şey değil bu, maceralı bir şey. Dünyada olan biten şeylere nasıl cevap veririz? Ne yapar da dünyada olan biten şeylerin kendi lehimize cereyan etmesini sağlarız? Bu fikri terk etmemiz lâzım. Dünyada olan biten şeyler temelden, başından itibaren zararlı ve hatalı şeylerdir. Biz “Keşke şunu yapacağımıza şunu yapsaydık” ile uğraşmakla bir başarı elde edemeyiz. Eğer bu başarı elde edilmiş olsaydı Osmanlılar ne hâkimiyetlerini ne de topraklarını kaybederdi. Bizim 13. asırda bir vatanımız oldu. Ve bu vatan Osmanlı siyasî dehasıyla bir şekilde kocaman bir toprak parçası haline geldi. 17. asırda Osmanlı ülkesi askerî güç ve idarî imkân bakımından dünyada daha parlak olmayan bir yer. 18. asra kadar

ekonomik bakımdan dünyanın en yukarıdaki ülkesi. Onun için meselâ dilimizde ne vardır? “Gâvur parasıyla beş para etmez.” Yani gâvur parası hiçbir zaman Türk parasından kıymetli olmamıştır. Ne zamana kadar? Çok yakın zamanlara kadar. Amerika’da, davet edildikleri bir kahvaltı sırasında Adnan Menderes kendi memurlarına diyor ki: “Eğer Amerikalılar bize devalüasyon teklif edeceklerse uçakların hazırlanması için emir verin, dönüyoruz.” Aslında Amerikalılar devalüasyon teklif edecekler fakat Adnan Menderes kahvaltuya oturmadan kendi memurlarına diyor ki: “Eğer Amerikalılar devalüasyon teklif edeceklerse uçakların hazırlayın gidiyoruz.” Bunu üzerine Amerikalılar hiç o bahse girmiyorlar. Daha sonra onlar allem ettiler kallem ettiler o işi hallettiler. Daha benim çocukluğumda -Demokrat Parti döneminde- 1 dolar; 2 lira 80 kuruştı. Yani o devalüasyon oldu. Ama daha önce Türk Lirası dolardan daha pahalıydı. Anlatabiliyor muyum? Ama benim çocukluğumda Türk lirası 2 lira 80 kuruşa düştü.

Türkiye’nin palyatif tedbirlerle kurtulma ihtimali yoktur

Osmanlı Devleti 18. yüzyılın ortalarına kadar mamul madde ihraç eden ve hammadde ithal eden bir zengin ülkeydi. Biz hammadde ithal ederdik mamul madde ihraç ederdik. Meselâ Avrupa’nın bütün sabunlarını biz ihraç ederdik. Avrupalılar sabunu Türklerden alırdı. Sabun bilmezlerdi. Çünkü onların sabun yapabilmek için yağ ithal etmeleri lâzım. Nereden bulacaklar yağı? İmkânları yoktu. Ama sonradan kimya bilgisiyle Marsilya’da sabun imal etmeye başladılar ve Osmanlı Devleti’nden artık sabun almaz oldular. Şimdi bildiğiniz sabun kelimesi Arapçadır ve bütün Avrupa dillerinde Arapça aslına uygun –kendi ağızları ne kadar döndüyse- onu söylerler. “Soap” demiş İngilizler. Fransızlar en yakın olduğu için sabun nasıl yazılıyor diye bakıp “Savon” diyorlar. İspanyolca-Latince arası bir şey: “V” ve “B” fonemleri birbirine dönüşüyor. Yani sabun, savon olmuş. Her neyse? Osmanlı devlet ricali bakıyorlar bu adamlar bizden sabun almaz oldu. Dolayısıyla gelir de azaldı. Ne yapıyorlar? Aaa! Bunlar sabun yapıyorlar! “Biz de yaparız” diyorlar. Gidiyorlar Marsilya’ya. O sabun yapan makineleri satın alıyorlar. (Biz zenginiz yani, verdik mi parayı alırsız!) Ondandır alıyorlar. Tabi makinelerden anlamadıkları için ustaları da ücret mukabili getiriyorlar. Girit’te makineleri kuruyorlar. Fakat Fransızlar işi anladıkları zaman Girit’e geliyorlar. Hem ikna yoluyla hem de zorla ustaları Fransa’ya geri kaçınıyorlar. Ve o proje akamete uğruyor.

Şimdi bu peynir, zeytin, özgürlük meselesinde bizim bu tecrübeyi tekrar etmemiz diye bir şey bahis konusu değil. Türkiye tarım ve hayvancılıkla paçası-

nı kurtarır diye bir şey yok. Bizim önce “Millî kararlılığımızın önüne hiçbir şey geçemez” diyeceğimiz bir tutumu benimsememiz lâzım. TOBB başkanı bundan 15 gün önce Türkiye’yi büyük bir felâketin beklediğini ve Türkiye’de ara mallar ithalinin olduğunu söyledi. Yani Türkiye bugün yarı-buçuk varlığını devam ettiriyorsa bazı malları ithal etmemesine borçlu. Hâlâ bazı ara malları imal edebiliyor olması bugün topallayarak da olsa bir ekonominin götürülmesini sağlıyor. Ama şimdi başlayan süreç ara malların da iptaline vardı. Yani bir malı imal etmek için her şeyi ithal edeceksin. Bu hâlâ getirdiler. Palyatif bir tedbirle Türkiye’nin kurtarılması ihtimali sıfır! Bizim İstiklâl Marşı Derneği olarak ilk işimiz Türkiye’nin İstiklâl Marşı İdeolojisi ile donatılmasını sağlamaktır. Kırkbir mısranın tek tek anlaşılmasını sağlamaktır. Bunun için de tabii ki bu kırkbir mısranın insanlara ulaştırılması lâzım. Ben Birinci Sene-i Devriye toplantımızda İstiklâl Marşımızın mevcut söyleniş biçiminin söylediği şeyi nakletmesine mâni olması sebebiyle İstiklâl Marşı’nın nasıl söyleneceğini de gösterdim. Şimdi yoldan geçen bir adama “Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın!” diye nutuk çekersin. O da “Get lan!” diyebilir. Ama (salondaki dinleyicilerin de eşlik ettiği orijinal bestesi ile okunuyor):

*Arkadaş yurduma alçakları uğratma sakın
Siper et gövdeni dursun bu hayâsızca akın
Doğacaktır sana va’dettiği günler Hakk’ın
Kim bilir belki yarın belki yarından da yakın.*

dediğin zaman adamın yapacağı hiçbir şey yok. Yani ya senle savaşıcak ve yahut “Tamam dediğin gibi abi” diyecek. Bu budur!

Bizim işimiz “Türkiye Türkleri yapmıştır; Türkler Türkiye’yi yapmıştır.” Bunu reddeden ve yahut bu konuda hakikati kemirerek tahrip etmeye çalışan varsa onların bizden olmadığını göstermek. Meselâ Gençliğe Hitabe’de şöyle bir tâbir var: “Dâhilî ve haricî bedhahların olacaktır.” Türk Milleti’nin dâhilî düşmanı yoktur! Hiçbir Türk hiçbir Türk’e hiçbir sebepten dolayı düşman değildir! Eğer ortada bir düşmanlık varsa Türklük yoktur. Türk Türk’e düşmansa ortadan Türklük kalkmıştır. Resulullah diyor ki: “Müslüman’ın Müslüman’la savaştığını gördüğün zaman git, iri bir taşa kılıcını kır ve evinin en derin odasında öldürülmeyi bekle.” Müslüman Müslüman’la savaşıyorsa yapacağı şey kılıcını kırmak ve öldürülmeyi beklemektir. Bu tıpkı şunun gibidir: Camide birbiriyle konuşan iki insan gördüğün zaman gidip onlardan birine “Çekil ulan!” deme hakkına sahip değilsin. Bu yanlıştır. İnsanlardan beklediğimiz şey İslâm şuuruna kavuşmalarıdır. İnsanlardan Müslüman olmalarını bekliyoruz. İnsanları köle olmaya, in-

sanları itaatkâr bir şey haline getirmeye çalışarak hiçbir hayırlı iş yapamayız. Bu, -eğer bizim bir tarihimiz varsa- bütün tarihimiz boyunca yürüyen bir şeydir. Müslüman bir adam hiçbir zaman gayr-ı Müslim topluluklar arasında onları da kıymete bindiren bir işaretle yer almamıştır. Yani bütün geçmişimiz boyunca Müslümanlar gayr-ı Müslimler arasında bey olarak yaşamışlardır. Ortada bir gayr-ı Müslim topluluk varsa ve orada çok az sayıda, hattâ bir tek Müslüman kişi varsa der ki: “Bunlar gâvur...” Onlara gidip enselerine bindiği falan yok. Allah kurtarsın yani! Bizim Türk olarak yapacağımız şey insanların Türklük seciyesini kazanmalarını beklemektir. Çünkü biz bunu birine veremeyiz, kimseyi Türk yapamayız. O kendisi kazanması lâzım. İnsanlar Türk olmayı seçerler veya seçmezler. Dolayısıyla bu peynir, zeytin, özgürlük meselesi elimizdeki kozların bilincinde olduğumuzu göstermek mânâsına gelir. Bizim, İstiklâl Marşı Derneği olarak elimizde kozlar var. Sen bunları koz kabul etmiyorsan kim bilir ne halt karıştırıyorsun? Herkes bunu diğerine anlatabilir. Bizim elimizde kozlar var! Eğer Türkiye sanayileşmek isteseydi büyük sanayi ülkelerinin altında kalan diğer sanayi birimlerinin üstüne çıkardı. Meselâ bir Macar sanayii varsa bugün Türkler sanayii kaptıkları gün onun üzerinde olurlardı. Kesin! Çünkü -bunu hepimiz biliyorsunuz- bizim bu topraklarda olağanüstü bir genetik havuzumuz var. Onun için bu topraklarda biz adam kıtlığı çekmeyiz. Nazım Hikmet’in dedesi böyle demişti: “Ve biz Osmanlılarız, bizde çok insan bulunur.” Daha dün denecek kadar yakın bir geçmişte bir adam eğer subay veya polis ise, beylik silahını kaybettiği zaman bunun tıpkısını Karadeniz’de yaptırabilirdi. Sicilini de işliyorlardı. Asla fark edilemeyecek şekilde. Bunun olabildiği bir ülkede şunu anlamamız lâzım ki iyi bir şeyin olması bilhassa önlenmiştir. Haa! Biz bunu seçemeyebiliriz. Başka bir yol seçebiliriz. Ama peynir, zeytin, özgürlük bizim bir yol seçmemize imkân verir. Yani biz peynirimize, zeytinimize, özgürlüğümüze sahip çıktığımız zaman kimse bize yan bakamaz. Hani demiş ya: “Var mı lan bana yan bakan!” “Ben varım” deyince o zaman “Var mı ikimize yan bakan” demiş. Hadise budur yani. Şaka ama bu böyledir.

Yani insanlar arasındaki üstünlükler ahlâkî üstünlük dışındaki üstünlükler olduğu zaman çok kolay tahrip edilen şeylerdir. Ama ahlâkî üstünlüğü yıkamazlar. Bir insanın diğer insandan üstünlüğü ahlâkî bir üstünlükse bunu yok edemezsin. Ama bir insanın diğer insandan üstünlüğü zenginlikse, mâlî bir üstünlükse ya da pazu gücüyle bunların hepsini uygun şartlarda yok edebiliriz. Ama ahlâkî üstünlüğü yok edemezsin. Onu için bir Taocu prensip vardır: “Çözülmesini istemiyorsan bağlama!” Yani bağladıysan o bir şekilde çözülür. En

azından İskender’in kör düğümü çözdüğü gibi. İndirir kılıcı biter.

Bize hayatımızın tehlikede olması karşılığında haram yeme ruhsatı verilmiştir. Eğer öleceksek ve sadece orada haram bir şey varsa onu yememiz fıkhen caiz değil mi? Ama ölümü pahasına haram yemiyorsa o adamı yenemezsiniz. Bir adam “Canımı kurtardım” diyor haram yiyor. Ama bir tanesi de var ki “Ölürüm de yemem” diyor. Ertuğrul Gemisi felâkete uğradığı zaman Japonlar kazazedelere yesinler diye bir şeyler vermeye çalışıyorlar. Bizimkiler yemiyor. Fıkhen hepsi de biliyorlar, yiyebilirler. Ama yemiyorlar. Sonunda onların açlıktan ölmeleri için bir Japon tavuk yedirmeyi akıl ediyor. Nasıl olduysa öğreniyor. Bizimkiler onun tavuk olduğunu gördükleri zaman “Bu haram değil” deyip yiyorlar. Dünyada Türk Milleti var mı yok mu meselesini anlamak için bir yerlere bakın; mutlaka görürsünüz. Bütün mesele senin Türk olup olmadığın! Türk Milleti olduğu yerde duruyor. Ve başının çaresine bakar. Ama sen onlardan biri misin? Bütün mesele bu!

Eğer sen Müslüman’san ve Müslümanlık her zaman kâfirlerin geriletilmesi mânâsı taşıyorsa, “Küfrün hâkimiyet alanının daraltılmasıyla ancak Müslümanlık olur” bu hükmü inkâr ediyorsan senin neren Müslüman? Kâfirlerin hâkimiyet alanı daraltılmak suretiyle Müslümanlık tecelli eder, başka türlü eder mi? Biz Budist değiliz ki dangil dungul bir şeyler yapıp ondan medet umalım. Neden namaz kılıyoruz? Namaz her hareketiyle küfre karşı durmaktır. Kıyam edersen, rükû edersen ve secde edersen. Bunlar hepsi cihad formlarıdır. Secde ettiğin zaman insani olarak senin elinden hiçbir şey gelmediğini her şeyin Allah’ın iradesiyle gerçekleştiğini söylemiş olursun. Kur’an-ı Kerim’deki “Sen atmadın, Allah attı” ayetinin zahiren görünüşüdür o secde. “Ne olmuş da Müslüman olmuş?” Bunu insanlar söyleyebilirler, bunların hepsi gayr-i Müslimlerdir. Bir Müslüman “Ne olmuş da Müslüman olmuş?” diyemez. Ama ben Türkiye’deki para sahiplerine ne diyorum? Ne yapmış da zengin olmuş, zengin olmuş da ne yapmış? Bu soruların cevabını bulduğumuz zaman işler tıkr tıkr işler.

Peynir Zeytin Özgürlük Vatan Millet Sakarya* Durmuş Küçükşakalak

Peynir, zeytin, özgürlük İstiklâl Marşı Derneği'nin ufkundaki Türkiye ile alakalı olarak düşünüldüğünde ifade gücü hissedilir. Türkiye deyince ikili bir yapıdan bahsediyoruz demektir. Bugün için arasındaki mesafe büyük bir uçuruma dönüşmüş olan iki Türkiye tezahürü var: Birisi İstiklâl Marşıyla İslâm'ın son vatani olarak doğmuş, bünyesinde tüm dünyaya yetecek potansiyeli barındıran Türkiye'nin şahs-ı manevîsi, Türk Milleti. Diğeri Cumhuriyet'ten sonra kademe kademe geçicilik kılıfı geçirilmiş, her bakımdan sonu geldiğine inanılan ve bugün herkesin bu sona göre pozisyon belirlediği Türkiye'nin şahs-ı maddîsi, Türkiye Cumhuriyeti Devleti. Şu anda İstiklâl Marşı Derneği dışında her kurum ve kuruluş bu geçicilikle ilgilendiği, herkese bu konuya ilgileri kadar ikbal sağlandığı için sahici Türkiye'nin önü her alanda tıkanıyor. Türkiye'deki devlet-millet ikiliği yeni bir şey değil. İmam-ı Âzam Ebu Hanife'den beri süregelen, İmam-ı Âzam'ın ilk defa kodladığı bu ikili yapı Emevî ve ardından gelen Abbasî saltanatı içinde "nasıl Müslüman kalınabilir" sorusunun cevabını ararken ortaya çıktı. İstiklâl Harbi'ne kadar Sünnet üzere olmak ile saltanat birbirinden ayrı bir birliklilikle devam etti. Selçuklularda bu böyleydi, Osmanlılarda daha çok böyle oldu. İlk defa İstiklâl Harbi ile bu ikilik/dikotomi flulaştı, Sakarya Meydan Muharebesinde kayboldu. Bugün ise yine birbirinden rahatlıkla tefrik edilebilecek şekilde; millet hayatı hayatı bir yerde, devlet hayatı ise hayatı tehlikede...

"Peynir Zeytin Özgürlük" dünya şartlarının ne olduğunun, hangi değişikliklerden geçtiğinin anlaşılması ve bu şartlar karşısında millet hayatının neşvünema bulmasıyla irtibatlıdır. Bu irtibatı kurabilmek için şu sorulara sarih cevapları bulmamız lâzım: Dünya'da bir sistem var mıdır, yok mudur? Bir sistem varsa bu bir küfür sistemi midir, yoksa nötr bir şey midir? "Ne sistemi kardeşim, yağmur yağıyor böyle oluyor" diyenler bugün çok büyük bir ekseriyeti temsil ediyor. Ekseriyette olanların sermayesi terbiyesizlik! Bunları sistemin terbiyesiyle başa bırakıp "evet bir sistem vardır" diyenleri bekleyen ikinci soru: Türkiye'nin bu sistemde yeri, sistemle

olan ilişkisi ne düzeyde? Şu anda Türkiye bir felâkete mi gidiyor yoksa -Türkiye'ye iyi şeyler yapıyormuş gibi göstererek tahrip eden terbiyesizlerin söylediği gibi- her bakımdan gelişiyor, bizi iyi günler mi bekliyor?

Dünyada işleyen sistemin dışında, Türkiye'ye mahsus bir imkânın işaretini veren peynir-zeytin-özgürlüğü sadece iş, aş, hürriyet gibi bir çağrışımla okuyamayız. Müslüman isek, her iş bizim işimiz değildir, her aş bizim aşımız olamaz. İşimizin "o iş" olması gerekir. Bu ifade, tarifi yapılmamış insanlar olarak yaşayan bir milleti asla uygun bir biçimde yeniden tarif edebilmeyi temin eder. Toprağın ruhu ile insanın kavlinin nasıl el sıkışabileceğinin işaretlerini verir. Peynir ve zeytin bizi toprağın ruhuna merbut kılar. Cennet-vatanın bir ütopya değil gerçek ülke olduğunu gösterir. Toprağın, cennet-vatanın özünde olan şeyler fıskırırca ancak o zaman özgürlükten bahsedebiliriz. İstiklâl fikri özgür insanların (özgür insan Türk'ten başkası mıdır?) taşıyabileceği, kaldırılabileceği bir fıkırdır. Harama bulaşmadan, helâle riayet ederek özgür olma imkânı her zaman yanı başımızdadır.

Özgürlüğün peynir, zeytinle sıkı irtibatını kuran sebep teknoloji ile özgürlük arasındaki ontik tezattır. Ne kadar teknolojiye bağımlı isek o kadar tutsağız! Teknolojinin ideolojisinden ve kültüründen bağımsız hareket etmediğini de hesaba katarsak peynir-zeytinin kıymetini ve giderek de nimetini tadabiliriz. Peynir ve zeytin endüstriyel mânâda enerjiye ve teknolojiye bağımlı olmadan bu alanda söz sahibi olunabilecek bu topraklarda uç vermiş iki sıvgın. Minimum teknoloji ve minimum enerjiyle değil; şayet niyet edilirse teknolojisiz ve endüstriyel manada enerji olmaksızın Türkiye dünyada kendine mahsus bir yeri açabilir. Bu bağlamda peynir ve zeytin "Elimiz kolumuz bağlı, ileri teknolojilere sahip olmadan ne yapabiliriz, enerjimiz yok, dışa bağımlıyız..." gibi; özgür olmamız ve millet olarak istiklâlimizi elde etmemiz karşısında öne sürülen tüm bahaneleri geçersiz kılıyor, mazur numarası yapanları mazeretsiz bırakıyor. Zeytin, zeytinyağı gibi suyun yüzüne çıkıp peynir gemimizi yürütmemizi temin eder. Lafla peynir gemisi yürümez ama rüzgârla, yelkenle pekâlâ yürüebilir. O rüzgâr her zaman esiyor. O rüzgârı hissedecek bir hassasiyeti besleyip büyütme yeterli olacaktır.

* İstiklâl Marşı Derneği İkinci Başkanı Durmuş Küçükşakalak'ın Peynir Zeytin Özgürlük başlıklı tartışmalı konferansta yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

Türk İklimine Kavuşmak İçin*

Mustafa Tosun

“Türk İstiklâlî” bir efsaneden ibaret değildir. Bu istiklâlî; tarihi de, talihi de, unsurları da mevcuttur. “Peynir, Zeytin, Özgürlük” terkibi bu istiklâlînin ne ifade ettiğinin anlaşılmasına yardım eder.

Öncelikle biz “Peynir, Zeytin, Özgürlük” demekle, bolşeviklere ait olduğu söylenen “Ekmek, Barış, Özgürlük” sloganına benzer bir şey mi söylemiş oluyoruz? Kesinlikle hayır. Çünkü biz Türkler, Batılılar gibi düşünmüyor ve yaşamıyoruz. Batının kendi küfrü ve yetersizliği içerisinde “Ekmek, Barış, Özgürlük” motosuna varan yolda Batı düşüncesinin önemli bir temsilcisi olan Jean-Jacques Rousseau’ya göre insan özgür olarak doğar ancak daha sonrasında her yerde zincire vurulmuş durumdadır. İnsanın özgürlüğü onun her istediğini yapabilmesinde değil, bilakis yapmak istemediği şeyi yapmak mecburiyetinden kurtulmasındadır.

Yine, Karl Marx ve Friedrich Engels’in 1848 yılında ortaklaşa yayınladıkları “Komünist Manifesto” da (Manifest der Kommunistischen Partei) “Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!” (Proletarier aller Länder, vereinigt euch!) denilerek dünya işçileri birleşmeye çağrılmış ve işçilerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeylerinin olmadığı, buna mukabil kazanacakları bir dünyanın var olduğu iddia edilmiştir. Bu yaklaşım çoğu insanın zihnine vurulan zincirlerin sayısı ve ağırlığı azaldıkça daha çok özgürleşmenin gerçekleşeceği hayalini yerleştirmiştir.

Gerek liberal-kapitalist gerekse sosyalist yaklaşımlar çerçevesinde olsun sonuç olarak batılılar, özgürlüğü bir bütün olarak düşünmekten vazgeçerek onu politik, sosyal, ekonomik özgürlükler şeklinde kompartımanlara bölmüşlerdir. Bu haliyle derece derece kimilerinin politik özgürlükleri, kimilerinin sosyal özgürlükleri, kimilerinin ise ekonomik özgürlükleri var kabul edilmektedir. Batının özgürlüğü böylesine parçalamış olması; ancak bu kadarı ile tanımlayabildikleri özgürlüğü ancak sürekli tekrarlanan eksiltme işlemleri ile (daha az zincir, daha çok ekonomik özgürlükler gibi) izah edilmektedir. Bunun yanında başka bir kompartımanda tanımlanan bir özgürlük alanında kişi sarmalanmış olabilir.

* İstiklâl Marşı Derneği Genel Sekreteri Mustafa Tosun’un Peynir Zeytin Özgürlük başlıklı tartışmalı konferansta yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

Oysa ki biz Türkler “Yeniçağ Müslümanları” olmamız hasebiyle “Peynir, Zeytin, Özgürlük” demekle esaslı tevhidî bir manifestoyu dile getirmiş oluyoruz. Çünkü ezelden beri hür yaşamış bizler, Allah’ın iradesine uygun olarak haram ve helali gözetiyor; emek verilmiş geçim ve harcama yoluyla yaşamamız gerektiğini biliyor ve geçim zorlamalarının, hele ki bir sistem halinde üzerimize çılgınca saldırması karşısında özgürlüğümüzün berheva olmasına rıza göstermiyoruz.

Bizler politik, sosyal, ekonomik özgürlük gibi parçalara ayrılmış bir özgürlüğün özümüzü parçalayacağını biliyoruz. Biz, özgürlüğümüzün, özün gürleşmesi yönünde bir “inşai” çabayı gerektirdiğini ve bütüncül olmak zorunda olduğumuzu biliyoruz. Biz robot, bitki ya da hayvan gibi olmak istemiyoruz. Eğer biz robot değilsek devrelerimiz karışmaz, enerjimiz tükenmez ve bozulmayız. Bitki hayatına özenmemişsek kuraklıktan ölümcül bir korku duymayız. Gücümüzü hayvanlıktan almamışsak bir tuzak içinde hapsolme tehlikesini atlatırız. Çünkü insan rabbinin yalnız Allah olduğunu biliyorsa ve başkalarının gıdasına, gücüne bağımlı değilse bir şeyi red veya tasdik etmeyi bilen, eleştiri gücü kendisine yeten bir varlık haline gelir. Artık o özgürdür.

Küfrün taarruzu karşısında dik durarak ve düşmanları gerileterek bir vatan sahibi olan biz Türkler, Türkiye ile koparılamaz bağlar tesis etmeliyiz. Çünkü belli bir alanda mana kazanmak, bu toprak parçası ile bağ kurmak, hele ki İslâmlaşan ve üzerinde İslâmlaşılan bu toprakların bir ruhu olduğunu ve vatan sahibi olmanın kibleye sahip olmak manasına geldiğini bilmek bizi bir devlet, bir vatan ve bir millet sahibi kılacaktır.

Türk hayatında bir merkezi otorite olarak devletin zihinlerdeki ehemmiyetli yeri, feodal bir geçmişimizin olmayışı ve devletin insan teklerinin özgürlüğünü garanti ettiği bir esas üzerine yükselmesi, bağımsızlığa kıskançlıkla tutkun oluşumuz, hiçbir çağda kolonileştirme politikası gütmeyişimiz ve dünya üzerinde kolonileştirilemeyen bir toprağa sahip oluşumuz gibi özelliklerimiz biz Türkleri milletlerin hem ilki hem de sonuncusu kılmaktadır.

Tüm bunların belki de bizden daha çok farkında olan yani Türklüğü aslında “Yeniçağ Müslümanlığı”nın hem temsilcisi hem de bedenleşmiş hali olduğunu gayet

iyi bilen kafırlar, biz Türklerin özgürlüğünün Kur'an-ı Kerim'i ellerinden, gönüllerinden düşürmemelerinden ve Sünnet-i Seniyye'ye tavizsiz bir şekilde tabi olmalarından kaynaklandığını fark edince bizi devirmenin yolunun iligimizi sömürmekten geçtiğini akıl ettiler.

İngiliz tarihçi ve siyasetçi Lord Acton "Yakınçağ, Türk fetihlerinin baskısıyla başlar" tespitinde bulunmuştur. Türk fetihlerinin baskısıyla önce kendisine kullanışlı bir "Dünya Sistemi" dizayn eden, sistemin lortları bizi hem millî bir siyasetten ve hem de millî bir kültürden vazgeçirdiler. Buna gidebilecek tüm yollarımızı hem kapattılar hem de yalancı levhalar yerleştirip sapıtırıcı yollar döşediler.

Kapitalist işleyişle şekillenen Dünya Sistemi; tüm dünya üzerinde geçerli olan üretim, ticaret ve finans egemenliği kurmuştur. Bu sistem "Merkez – çevre" (metropol – periphery) düzeneği çerçevesinde; merkez; yüksek düzeyde teknoloji ilerlemeye sahip ve ileri düzeyde ürünler üretirken; çevrenin rolü, merkezin temsilcilerine hammadde, tarımsal ürün ve ucuz iş gücü sağlamaktır. Merkez ve çevre arasındaki değişim eşit olmayan şartlarda gerçekleşir; çevre ürünlerini ucuz fiyattan satmak zorundadır. Fakat buna karşılık merkezin ürünlerini daha pahalıya almak zorundadır. Dünya Sistemi bunu bir şeyleri sürekli metalaştırarak sağlamıştır. İnsan emeği ve ilişkileri de dahil olmak üzere doğal kaynaklar, toprak gibi unsurlar aşama aşama kendi özgün değerinden soyutlanır ve ona bir değişim değeri belirleyen pazarda metaya dönüşür. Her şey karın azamileştirilmesi yönündedir. Sistemin mahşeri de, ahireti de artık piyasadır.

Bu küfür sisteminden salım kalabilmek için bir toplumun (millet-ümme) kendi değerleri başta olmak üzere kendi maddi varlığını ciddiye alması ve bunu kendisi ile özdeşleştirmesi gerekir. Bu manada tarihi bir rol olarak kafırla çatışmayı üstüne alan Türk Milleti kendi başının çaresine bakabilmelidir. Allah'ın nimetlerine meta gözüyle bakılmayan bir üretimin esas alındığı ve yetimlerin yoksulların gözetilmesine dayanan bir millî pazarın tesisi kaçınılmazdır.

Kendini müstemlekeleşmekten kurtarmayı başarmış bir ülke olarak Türkiye millî varlığını yeniden üretmek suretiyle dünyaya bir özgürlük dersi verebilir. Bunun için önce kendine güvenmesi bunun içinde önce kendisi olmasından başka bir yolu yoktur.

Bunun Türk Milleti tarafından başarılması halinde kendinde (ansich) bir millet olma halinin kendisi için (für sich) bir millet haline dönüşeceği muhakkaktır.

"Peynir, Zeytin, Özgürlük" terkindeki her bir unsurun Türk İstiklâline hayatîyet kazandıran birer cephesi olduğu yakından bakıldığında anlaşılabilir-

tir. Bu manada bize mahsus peynirimiz medeniyet karşısındaki "barbar" (*bárbaros*: Yunanca'da Yunanca konuşmayanlara verilen ad.) oluşumuzdaki üstünlüğümüze işaretler. Biz bu özelliğimizden, yani dünyada küfre ve kafire aman vermeyen tarihi rolümüzden istifade ile Dünya Sistemi'nden bağımsız, erişilemez ve taklit edilemez bir iktisadî etkinlik gösterebiliriz. Ünlü Fransız generali Charles De Gaulle "Kim 246 farklı türde peynire sahip olan bir milleti yönetebilir" sözünü boşuna söylememiştir.

Yine bize mahsus zeytinimiz bizim Akdeniz havzasının mukim bir unsuru olduğumuza işaret etmektedir. Antik çağdan bu yana özlemi çekilen en optimum, en halis hayat formunu ve iktisadî hayatı biz Türklerin elde ettiğini, yeniden bize ve hasımlarımıza hatırlatacaktır. Franz Kafka "Biz Yahudiler zeytine benzeriz. Bizi ezdikleri zaman yağımızı veririz." demiştir. Biz Türkler ise yağı çıkarılan bir unsur değilizdir. Biz halis zeytinin yetiştirilebildiği optimum hayat ikliminin sahibiyizdir. Yani "Türk iklimi"yizdir.

Özgürlüğümüz ise Hakk'a tapmaktan gayrısını bilmediğimiz hem nişanesi ve hem de ödülü olacaktır. Zaten özgürlük günah işlemediğinden dolayı pişmanlık duymamaktır. Bu manada Türkler serbesttir, çünkü başı bağlıdır. Başı ancak Allah'ın karşısında eğilirdir. Türklerden gayrısı ise serseridir. Özgürlüğü ne tadabilir ne de anlayabilirler.

"Peynir, Zeytin, Özgürlük" Türk ikliminin ve Türk istiklâlinin esaslı unsurlarıdır. Şu an hava kapalı ve yağışlı olabilir. Ancak Türk ikliminin tek müdafii olan İstiklâl Marşı Derneği şu an için belki gümbür gümbür geliyor değildir ama bir yere *çekip gittiği* de yoktur.

Lenin Rusya'da "Ekmek, Toprak, Özgürlük" vaat ederek devrimi gerçekleştirdi. Türkiye'de sol etiketle iş görenler bu sloganı "Ekmek, Barış, Özgürlük" olarak değiştirdiler. Bu Türkiye'de sosyalist bir dönüşümün sol etiketli çevrelerce istemediğinin bir delili. İnsanlara "barış" içinde yaşadıkları ve "özgür" oldukları fikri bir şekilde zerk edilebilir ve ellerinde tuttukları "ekmek" işaret edilerek itaatleri temin edilebilirdi. Ama "toprak" vaadi şöyle veya böyle realize edilmediği takdirde, doğurduğu beklenti tatmin edilemezdi. Peynir Zeytin Özgürlük böylesi "el çabukluğu marifet" propagandaların uğrayamadığı bir yere işaret ediyor.

Türk Hayatının Faik Vafına Dair*

Mehmet Kendirci

Ben burada kısaca modernizmin ürünlerinden, sonuçlarından bahis açmayı tercih ediyorum. Bu sonuçlardan başlıcası şehirleşme. “Gecenin kenti ama uykunun değil / uyku yorgun beyinlere gelmez” Evet, bir şehir var ama kişinin üzerinde kontrol mekanizmasının olmadığı bir yapı bu. İkincisi, bireyselleşme; yine modernizmin bir ürünüdür. Aristo’nun bir sözü; “İnsan tek başına ya hayvandır ya Tanrı’dır.” Yani günümüzde de bu tamamen geçerli. Sokakta, pazarda, kalabalık bir çarşıda yürüdüğünüz zaman insanlar elinizden tutup sizi dükkânlarına çekmek isterler. Buyur ederler mal satmak için, ısrar ederler. Ama biz biliyoruz ki tarihimizde şu da var: Fatih Sultan Mehmet’i sanırım, tebdil-i kıyafet bir dükkâna bal almaya giriyor. Adam “Ben bugünkü balımı sattım paramı kazandım. Ama komşumun balı benimkinden daha iyi. O henüz satış da yapmadı; ondan alın” diyor. Ve bir komşuluk adabı var. Hz. Ali (r.a.)’den bir gün bir komşusu gelip borç para istiyor. Hz. Ali parayı veriyor ama hüngür hüngür de ağlıyor arkasını dönüp. Yani “Benim komşumun paraya ihtiyacı var; haberim yok! Ve onu ayağıma getirecek kadar da haberim olmuyor! Onu bu durumlara düşürüyorum!” diyor. Üçüncüsü: Milliyetçilik, modernizmin ürünlerinden biri olan ırkçılık. Bu da hayvani bir şey. Son bir madde olarak da dünyevileşme, yani insan hayatının tek dünyadan ibaret kabul edilişi. Müslüman’ın hayatı doğumdan önce de vardır, ölümden sonra da devam eder. Ebedi bir hayatı vardır. Ama hayvan hayatı doğumla başlar ölümle biter. Yani modernizm, hayatı ele alış tarzı olarak da doğumla ölüm arasına sıkıştırır. Ebu Zerr (r.a.) “Dünyanın iki güzel şeyi vardır. Ama insanlar pek sevmezler: biri ölüm, biri fakirlik” diyor. Türkler tarih boyunca bu konuda bir takım sözler söylemişler; “çok mal haramsız çok laf yalansız olmaz”, “azıcık aşım ağrısız başım” gibi. Fakat modern toplumlarda bu böyle değil, bir hırs var. Aslında zenginle fakir arasında çok fark yok. Tek bir fark var; zenginler kokain fakirler tiner kullanıyor. Tek fark bu. 90’ların sonlarında Amerikalılar dünya çapında bir anket yapmıştı. Birçok ülkeden

insanlara “Komşunuzun bir yabancı olmasını ister misiniz?” sorusunu tevcih etmişlerdi. Almanya’da %3, diğer Avrupa ülkelerinde %4, %5; en mutaassıp görünen Arap ülkelerinde bile %10 oranında hayır cevabı almışlardı. Türkiye’de ise %40 oranında “komşumun yabancı olmasını istemem” cevabı alınmış. Hatırladığım kadarıyla bunu televizyon ekranından yorumlayan şahıs da Türkiye’de yabancı düşmanlığı bakımından akla Kürtlerin geldiğini ve bunun da çok tehlikeli olduğunu söylüyordu. Tabii, yalan söylüyordu. Türkiye’de yabancı denilince akla gâvur gelir, gayr-i müslim gelir. Gayr-i müslim de Yahudiler ve Hıristiyanlardır. Böyle diyorum, zira ben bazen gayr-i müslimlerle ilgili konuştuğumda, birilerine haksızlık ettiğim düşüncesi aklıma geliverir: Bir Aborjin diyor ki; “Bizde kabileler arası bir savaşta bir kişi öldüğü zaman savaş biterdi” Bunları Hıristiyanlar ve Yahudilerle aynı kefeye koymak istemiyorum. Elbette onlar da Müslüman değiller. Biz komşumuzu da seçeriz. Ve severiz de. Anneannem derdi ki “Biz yemek yaptığımız zaman komşusuz boğazımızdan geçmezdi.” Ev alma komşu al sözü bize ait bir sözdür. Mezarda bile ölülerinin kimin yanına gömüleceğine aileler karar verir. Onu bile tayin etme inisiyatifini elde tutan bir millet olduğumuzun hatırlanması lazım.

* İstiklâl Marşı Derneği Gaziantep Şube Başkanı Mehmet Kendirci’nin Modernlik ve Türklük başlıklı tartışmalı konferansta yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

Modernlik ve Türklük*

İsmet Özel

Sözlerime Eleanor Roosevelt'in bir sözüyle başlayacağım. Eleanor Roosevelt, Roosevelt'in karısı. Hangi Roosevelt'in? II. Dünya Savaşı sırasında Amerika'nın başında olan ve Pearl Harbor baskınına ayarlayan adam. "Nobody can make you feel inferior without your consent." diyor. Şöyle tercüme edebiliriz: "Hiç kimse sizi, sizin izniniz olmaksızın aşağılık duygusuna sevk edemez". Yani siz izin vermezseniz kimse size kendinizi küçük gördüremez. Bunu bir Amerikalı söylüyor. Bir Amerikalının böyle bir meseleyle meşgul olması normal. Çünkü Amerikalılar, Avrupalılar tarafından küçük görülmüş bir topluluktur. Dolayısıyla bir Amerikalı "Eğer biz onlara bu fırsatı vermeseydik yani kendimiz kendimizi küçük görmemiş olsaydık onlar da bizi küçük göremezdi" diyor. Bu bizim ülkemizde olan biten şeylerle alakalı, İstiklâl Marşı Derneği ile de hassaten alakalı bir şey. Şu anda bu salonda bulunan insanlar birilerinden izin almaksızın kendi yaşadıkları ülkenin sorumluluğuna talip olma bakımından bütün diğer insanlardan ayrılıyor. Onun için sizin kendinizi aşağı görmeyenize izin vermeyin! Siz izin vermeyin ki onlar da sizin, kendinizi yetersiz hissetmenize sebep olmasınlar. Çünkü şu anda siz gücünüzün neye yeteceği konusunda hiçbir fikre sahip olmayabilirsiniz. Bu fikre sahip olmak için bugün Modernlik ve Türklüğü konuşacağız. İstiklâl Marşı Derneği üyesi olarak gücümüzün nelere yeteceği konusunda bir fikrimiz olması lâzım!

Arkadaki yazıda görüyorsunuz: Kirli Evet, Kirli Hayır, Kirli Boykot! Biz referandumun kendinin bir belâ, bir musibet, Türkiye'nin başına açılmış bir kötülük olduğunu iddia ediyoruz. Bu iddiamızın ne ile dolu olduğunu bu konuşma içinde anlatacağız. Referandum dolayısıyla yaptığımız basın toplantısında bunun Türk tarihi hakkında önemli bir şey olduğuna işaret etmiştim. Demiştim ki: Biz Türkler gâvurla mukatele ettik, akabinde gâvur bize mübadele uyguladı ve şimdi aynı gâvur referandum yapıyor. Dikkat ederseniz bu kirli oyunun, bu pis işin içindekiler ısrarla "Oyunuz ne olursa olsun ama mutlaka oy verin" diyorlar değil mi? Çünkü bunu söyleyenlerin hepsi belli güç odakları tarafından

başımıza sarılmış insanlardır. Onların gücünün pek bir numarası olmadığını anlatmak Türk Milleti'nin bu referanduma lâkayd kalmasıyla belli olacak. Türk Milleti'nin referanduma lâkayd kalması onların güçlerinin pek de ileriye gitmediğini gösterecek. Onun için işin kirli tarafına 'Boykot'u da dâhil ediyoruz. Ama Ankara'da ve İstanbul'da boykot Kürt milliyetçiliğinin canlı olduğu yerlerdeki boykottan şüphesiz farklıdır. Bu ayrımları dikkate alarak lâkaydımızı gerçekleştirmemiz lâzım.

Gâvurla mukatele ettik. Eğer 1918 yılında Birinci Cihan Harbi'nin ya da bizim "seferberlik" dediğimiz harbin nihayete ermesi sonucunda doğan Türk'e karşı tavrı İstiklâl Harbi'yle değiştirilmemiş olsaydı biz bugün yoktuk. Nasıl ki Endülüs'ün İspanya'da sadece bina olarak izleri kaldıysa, biz de yıkmadıkları camilerle bir toprak parçası olarak kalacaktık. Çoğu zaman Müslümanların hoşgörüsünden bahsedilir. Amin Maalouf diye bir adam var. Fransızca yazıyor, Lübnanlı bir Arap. Onun ifadesi şu: Benim ailem yüzyıllar boyunca Müslümanların çoğunlukta olduğu yerlerde yaşadı ve Hıristiyanlığı devam ettirebildi. Fransızca yazan bu adam diyor ki eğer tersi olsaydı benim ailem Müslüman olan bir aile olsaydı ve Hıristiyanların çoğunlukta olduğu yerlerde yaşasaydı varlığını devam ettiremezdi. Bunu bu adamlar söylüyor, kendileri bunu gayet iyi biliyorlar. İstiklâl Harbi verilmemiş olsaydı bugün bu topraklarda Türk'ten ve Müslüman'dan bahsetmek ancak bir tarih araştırmasının alanına girerdi. Onun için biz gâvurla mukatele ettik ve bu mukatelede canımızı kurtardık. Biz sadece canımızı kurtardık, üstün gelmedik. Onlar gördüler ki bunları bu topraklardan yok edemiyorlar. "Yok edemediğimiz şartlarda bunları nasıl etkisiz kılabiliriz? Bunlara şişirme bir millet numarası çekelim." dediler. Mübadele de budur. Mübadele öyle yerler arasında olmuştur ki bunlar zaten Misak-ı Millî sınırları içindeydi. Ali Rıza Paşa kabinesi 1919 yılında bir Misak-ı Millî ilan etti. Bu Misak-ı Millî Wilson Prensiplerine uygun bir şeydi: "Bir milletin yaşadığı yerler o milletin siyasi birliğinin sağlandığı yerler olacaktır." Yani bir millet nerede yaşıyorsa o onun devletinin hükümrânlığı altında olacaktır. Misak-ı Millî bu esaslara uyularak ilan edilmiştir. Bu manada bugünkü Bulgaristan'ın yarısına yakın kısmı ve Selanik de dâhil olmak üzere bütün Batı Trakya Misak-ı Millî sınırları içindedir. Sadece Kerkük değil,

* İstiklâl Marşı Derneği Genel Başkanı Şair İsmet Özel'in Modernlik ve Türklük başlıklı tartışmalı konferanstaki konuşma metninden derlenmiştir.

Musul değil! Misak-ı Millî sınırları içinde bugün Bulgaristan'ın ve Yunanistan'ın hükümrânlığını ilan ettiği yerler de vardır. Mübadele öyle bir belâ olmuştur ki hep bahsedilegelmiştir; Türkiye'den giden insanların çektikleri acılar falan... Yunanistan'dan gelen insanların çektikleri acılardan bahsedemiyoruz. Çünkü onlar biraz daha avantajlı oldular. Onların da bazıları belki servetlerini falan kaybettiler. Bunlar değil mesele! Nedir mesele? Mesele, bizim millî hassasiyetlerimizin neler olduğu konusunun zihnimizden silinmesi, bizi onların istedikleri formda tutan şartlara mahkûm edilmemiz. Bugün referandumun önemi mukatelenin, mübadelenin arkasından gelmesidir. Kâfir bizi canımızdan edemedi. Biz hâlâ bu topraklarda Türk ve Müslüman olarak mevcuduz. Kâfir bizi şahsiyetimizden sıyıramadı. Biz bugün hâlâ insanların korktuğu bir millî damara sahibiz. İşte referandum bu millî damarın ifsâd edildiğini âyan edecek. Referandum millî damarın müfsit olduğunu gösterecek. "Evet"i, "hayır"ı yok bu işin. Evet de deseniz pissiniz, hayır da deseniz pissiniz! Bütün mesele bizim bu meselenin dışında olduğumuzu anlamaktadır. Bu bakımdan bu topluluğun önemi büyük! Şimdi size bu söylediğim lafların hamaset olmadığını anlatmaya çalışacağım.

Türklükten bahsetmek hükümrânlık karşısında bir imkândan bahsetmek demektir

Modernlikten ve Türklükten ancak idea olması hasebiyle bahis açabiliriz. Oysa her ikisi de yerküre de yer edinmiş, herkesin hayatına fikir değil birer vâkıa olarak girmiştir. Modern-

Bugün gerek Türkiye'de, gerekse dünyada insanların şahsiyetleriyle alakalı olarak geçerliliğini koruyan bir mesele de Amerikalıların Avrupa'nın kültürel birikimi karşısında aldıkları tavırda kendini gösteriyor. Amerikan kapitalizmi Avrupa kapitalizminden farklı olarak finans gücünün, kârın azamileştirilmesi ve kazanılan miktarın, sermaye birikiminin azamileştirilmesi şeklinde kendini gösterdi: En kısa zamanda en çok parayı kazanmak! Uzun zamanda çok para kazanmak Amerikan kapitalizminde geçerli olmayan bir hadise. Hâlbuki Avrupa kapitalizmi birikime önem veren bir kapitalizm idi. İnsanların servet büyüklüğünün yardımcı kültürel koz idi. Parasız olan insanların aynı zamanda o parayı diğer insanlardan yukarıda olacak şekilde kullanıyor olmaları Avrupa kapitalizminin vasfı idi. Pearl Harbor baskınının ardında yer alarak Amerikan devletinin İkinci Dünya Savaşı'na girmesini sağlayan ve böylelikle Amerikan hâkimiyetinin Avrupa üzerinde kazanacağı yerin temellerini atan Franklin Delano Roosevelt'in karısı Eleanor Roosevelt, "Hiç kimse sizi, sizin izniniz olmaksızın aşağılık duygusuna sevk edemez" (Nobody can make you feel inferior without your consent) sözüyle Amerikalıların Avrupa karşısındaki meselesini özetlemiş bulunuyordu.

lik de Türklük de bir fikir değil; bir vâkıa! Yani biz modernliği ve Türklüğü hakkıyla anlayamayabiliriz ama her ikisini de hissetmeden yaşayamayız. Bu ikisi de hem modernlik hem Türklük bize kendini kabul ettirmiş birer vâkıadır. Modernlikten başlayalım isterseniz. Ama şunu da ilâve edelim ki modernlik ve Türklük asla biri ihmal edilerek anlaşılabilir iki kavram değil. Modernliği anlamadan Türklüğü anlayamazsınız; Türklüğü anlamadığınız zaman modernliği anlayamazsınız. Türklüğü izah edecekseniz mutlaka modernlikten bahsedeceksiniz; modernliği izah edecekseniz mutlaka Türklükten bahsedeceksiniz. Ama bugün bütün düşünce dünyasına hâkim oldukları için bunu benim söylediğim gibi va'zetmiyorlar. Modern kelimesi Latince'den geliyor: Modo. Moda da oradan geliyor. Şimdiki zaman demek: Modus, hâlihazırda olmakta olan. Fakat bu kelime belli bir zamanda daha yoğun olarak ve bir şeyleri daha iyi anlatmak için kullanılan bir kelime oldu. Yoksa her çağda insanlar modern çağdaydılar. Çünkü şimdi demek hâlihazırda olan demek. Modern, modernizm, modernite, modernleşme... Hepsi ayrı ayrı şeyler. Modern başka bir şey, modernizm başka bir şey, modernite başka bir şey, modernleşmek başka bir şey. Şimdi bunları Türklükle alâkalı olarak anlamaya çalışmamız lâzım.

Başlangıç noktası olarak modern zamanları alalım. Eğer Türklükten bahsetmeyecek olursak şu günün hükümrânlık alanları pekişecek, kemikleşecek ve donacak. Bugün Türklükten bahsetmek hükümrânlık karşısında bir imkândan bahsetmek demektir. Bugün Türklükten bahsetmek dünyayı baskısı al-

tında tutan hükümlerlikten kurtulmanın bir imkânı olduğunu dile getirmek demektir. 1916 yılına kadar Mekke'deki kalenin üzerinde Türk bayrağı dalgalanıyordu. Bunun resimleri var. Türkler Mekke ve Medine'yi Araplar karşısında mı kaybettiler? Türkler Mekke ve Medine'yi kazanmışlar mıydı? Hayır. Türkler Mekke ve Medine'nin taciz edilmesi karşısında kendilerinin birinci derecede mesul olduklarını Selçuklu hükümlerliği sırasında ilan ettiler. Selçuklular Mekke ve Medine'yi topraklarına katmadılar. Ama bütün dünyaya ilan ettiler ve dediler ki: Bu iki şehre musallat olan her kim olursa karşısında beni bulacaktır. Dolayısıyla Selçuk hâkimiyeti dünyada mevcut iken Mekke ve Medine'ye musallat olmak bütün kâfirlerin korkusuydu. Daha sonra Türklerin Avrupalıları Avrupa kıtasına hapsedmeleri sonucu Hıristiyanların kendilerini dünyaya açabilmek için başlattıkları büyük keşifler sonucunda Portekizlilerin Hint Okyanusu'na açılmaları ve Yemen'e kısmen de olsa ayak basmaları o sırada "Büyük Türk Beyi" olarak bilinen Yavuz Sultan Selim'in harekete geçmesine sebep oldu. Gâvurlar Osmanlı padişahı falan demiyorlardı. Gâvurlar "Büyük Türk" diyorlardı. Türklerin başındaki adam diyorlardı. Dikkat ederseniz Osman'dan itibaren Yavuz Sultan Selim'e kadar bütün seferler batıya doğrudur. İlk defa Osmanlı hükümdarları arasında doğuya sefer yapan Yavuz Sultan Selim'dir. (1514-1517) 16. asrın başı. Bunun gayesi devleti büyütmek değil. Hıristiyan âleminin Mekke ve Medine'ye nüfuz etmesine imkân vermemek. O sefer sonucunda Mekke ve Medine Türk toprağı kabul edilmiştir.

19. asırda yazılmış İngilizce, Fransızca, İspanyolca metinleri tetkik ederseniz sıralama hep şöyle yapılır: "İnsan ister Hıristiyan, ister Yahudi, isterse Türk olsun..." Hiçbir zaman Müslüman kelimesi kullanılmaz. Öbür türlü mümkün değildir çünkü. İster Yahudi ol, ister Hıristiyan ol, istersen Türk ol... Bugün Araplar "Bize Türk diyorlar sizin yüzünüzden" diyor. Yani Araplar şikâyetçi bundan: "Müslüman olduğumuz için, sizin yüzünüzden bize hep Türk diyorlar!" Günümüzdeki mesele budur: Bizim Türk Milleti olarak kendi yaşadığımız sahada sözümüzün geçip -geçmediği meselesidir. Eğer Türk Milleti'nin Türkiye'de sözü geçmiyorsa referandum başarıya ulaşmış demektir. Çünkü biz Mekke ve Medine'yi müdafaa edememenin acısıyla bugünkü sınırlarımızı çektik. Evet, Mekke ve Medine'yi müdafaa edemedik. Ben bunu İstiklâl Marşı'nda neden İslâm kelimesinin geçmediğini izah için ifade ettim. İstiklâl Marşı'nda İslâm kelimesi geçmiyor? Çünkü yüzü yok! İstiklâl Marşı'nda eğer İslâm kelimesi geçerse ne yaptın sen, öyle şey olur mu? Mekke den Medine den nasıl vazgeçersin? Nitekim İstiklâl Marşı olarak yarışmaya giren şiirlerden biride Kemalettin Kamu'nun: "Kâbe'mizi eli-

mizden alanlar" mısraı vardır. Bizim Türkiye'miz varsa eğer "En geri adımı buraya kadar atabiliriz" dememiz sebebiyle var. Bizim "Kâbe'mizi elimizden aldınız canımızı vermeyeceğiz" diyerek bir Türkiye'miz var. Onun için sınırlar şöyle çizilmiş böyle çizilmiş... O Misak-ı Milli'yi de uygulayamadık. Cumhuriyetin ilk yıllarında basılan Türkiye haritalarında Musul yer alır. Yine bugünkü sınırlar kırmızı ile çizilmiştir fakat Musul diye ayrıca bir bölüm vardır. Türkiye olması bakımından... Çünkü Lozan'da sonuca bağlanmamış bir yerdirdi.

Netice: Biz kendimizi aşağı durumda hissetmeye müsaade etmeyeceğiz. Bizim elimizden ancak bu gelir diye bir şey yok! Biz en kötü şartlarda yaptığımızla en iyisini elde etmiş bir milletiz. Türkiye Cumhuriyeti kurulurken bunun bir İslâm Devleti olarak kurulduğunu itiraf etmeden bu devleti kuramayacaklardı. Eğer "Devletin dini Din-i İslâm'dır" ibaresini Teşkilât-ı Esasîye Kanunu'na koymasalardı bu devleti bir gün bile ayakta tutamayacaklardı. Onun için biz öyle abur cubur bir millet değiliz. Hiç kimsenin yan gözle bakacağı bir ülke de değiliz. Ama diyebilirsiniz ki madem öyleydi bu haliniz ne? Ha! Bu halimiz bize kendini Müslüman'mış gibi gösteren gerçekte gayr-i Müslim olan insanların başımıza açtığı işlerle alâkalıdır. Biz bu topraklarda Müslüman olarak bu hale düşecek insanlar değildik, hiçbir zaman olmadık. Bu memlekette bir millet vardır ve bu millet kendi başının çaresine bakmasını bilir! Ama sen Amerikalıysan, şalvarlı ya da başörtülü olmanın hiçbir anlamı yok! Adının Mehmet yahut Furkan olmasının da bir farkı yok! Amerikalıdır netice itibarıyla. Amerika'nın işine yarayacak işler yaparsın sadece.

Modernlik Anti-Türk bir hadisedir

Modernlik vakası doğrudan doğruya anti-Türk bir hadise olarak doğmuştur. Bunu İstanbul'un fethiyle başlatabilirsiniz. Çünkü İstanbul'un fethi demek Türk gücünün yerleşik bir nizama hayat vermek üzere kanalize edilmesi demektir. Yani İstanbul'un fethi muazzam bir başarı olmaktan çok bir ehliyet ibrazıdır. İstanbul'un fethi gerçekleşmemiş olsaydı belki de payitaht olarak Edirne yerini Belgrat'a bırakacaktı. Bu iş böyle olmadı. Ne oldu? İstanbul fethedildi. İstanbul'un fethedilmesiyle beraber Avrupa "İstanbul'u fethedenlerin parlaklığına ulaşabilmek için hangi metodu icat etmeliyiz?" derdine düştü. Buna bugün ders kitaplarında ve ansiklopedilerde Rönesans diyorlar. Rönesans Türk parlaklığı karşısında neler yapılabileceğinin metoduna varma çabalarıdır. Bu çabalar ne sonuç vermiştir? Hiçbir sonuç vermemiştir. Fakat papalık Türklerin mağlup edileceğini Hıristiyan dünyasına göstermekten vazgeçmediği için biz 1571'de bir İnebahtı faciası yaşadık. Aynı yıl

Kıbrıs'ın fethedildiği yıldır. Ben 66 yaşındayım ve halâ öğrenmekteyim. Yalan yanlış kafamıza sokulan birçok şeyin doğrusunu öğrenmekteyim. Bunlardan bir tanesi de şu: Rönesans denilen şey Rönesans'ta yoktu. Rönesans 19. yüzyılda o zamana verilen isimdir. Yani sonuç aldıktan sonra; Avrupa medeni bir güç haline geldikten sonra nerden geldik biz yahu diyerek kafalarını çalıştırıp, Rönesans'ta bunlar yapıldı deyip adını o zaman koydular. Daha doğrusu tasnif o zaman yerine oturdu. 1571 İnebahtı hezimetinden sonra... Bakınız, o aslında hezimet falan da değildir. İnebahtı sonunda yapılan anlaşmaya bakarsanız toprak almazlar. İnebahtı yine bizde kalır. Çünkü o savaşın tek gayesi Papalığın Hıristiyan âlemine: "Görüyorsunuz Türkler mağlup edilebiliyor" diyebilmesi. Tüm gaye odur. Zaten orada, İnebahtı'da tutunamayacaklarını bildikleri için orayı bırakırlar, çekip giderler. Ama orada sadece teknik bir mesele değil, tam bir dönüm noktası var. Hangi dönüm noktası?

1571'e kadar içimizdeki gayr-i Müslimler veya münafıklar Türk gücünün karşısında bir şey yapılamayacağını bildikleri için o tarihe kadar Türklere yaltaklanmaktan, Türklere yalakalık yapmaktan başka bir şey yapmadılar. Ama Türk mağlup edilebilir fikri ortaya atıldıktan sonra patronun başka yerde olduğunu keşfettiler ve II. Osman saltanatından itibaren Türkiye artık içinden yönetilemez bir ülke oldu. II. Osman saltanatından itibaren Türkiye ajanların iş gördükleri bir ülke oldu. Onlar nerden sebepleniyorlarsa falan filan o şekilde işler yürüdü. Meselâ manidar bir şey var: -Tabii aradan biraz zaman geçti- Petro, -deli Petro dediğimiz bazılarımızın büyük Petro dediği adam- Avrupa krallarıyla mektuplaştığı için oğlunu öldürttü. Ne olacak bu işin sonu diyerek. Ama III. Selim'in Avrupa aristokrasisiyle mektuplaşması başına hiç kötü bir şey getirmedir. Petro'nun oğlunu öldürtmesiyle bizim III. Selim'in pekâlâ Avrupa aristokratlarıyla mektuplaşmasına rağmen padişah olması bir şey öğretir.

Modernlik ikili bir kullanıma sahiptir. Modernliği kınayıcı bir şekilde kullanabilirsiniz, yüceltici bir biçimde kullanabilirsiniz. Bazen bir şeyin gelip – geçici, alelusul olduğunu anlatmak için ona modern demişlerdir: Bu asrı olanı, bu modern olanı! Meselâ ev eşyası. "Bu bildiğin halılardan değil; bu modern olanı" diye küçültücü manada kullanırsınız. Veyahut daha tahkik edilmiş daha hassasiyet gösterilmiş manasında kullanırsınız: "Bu baştankara yapılmış bir şey değil; bunu modern metotlarla yaptım" dersin. Böyle en son, sağlaması yapılmış şeylerle. O anlamda modern, bir sağlamlık, bir hakikilik hatta gelişmişlik ifadesi. Meselâ modern / fenni sünnetçi dediğin zaman adamın berber olmadığını söylemiş olursun. Bizim Türkler olarak Modernizmden etkilenmemiz de bu şekilde oldu. Yani bir şekilde insanlar ken-

di güçlerinin artık bir şeye yetmediğine, Avrupa'da doğan medeniyetin her işin daha müessir hal çarelerini bulduğuna birileri inanmaya başladı. Ama bu inancın daha arkasında ne vardı? Osmanlı devletinin çökeceğine Osmanlı idarecilerini inandırmak! Başta padişah olmak üzere... Şimdi Hünkâr İskelesi Anlaşması'nın son revizyonlarını yapmak ve imzayı atmak üzere bir heyet Petersburg'a gitti. Konuşmalar içinde Ruslar "Apazyayı istiyoruz" diyor. Harita var masanın üzerinde. Apazyaya neresi diyor bizimkiler şurası diyorlar. Bir tanesi cebinden bir tane ip çıkarıyor, Apazyayı şöyle bir ölçüyor. Sonra haritanın köşesinde çarlık sarayının krokisi var. Bir de orayı ölçüyor: Aşağı yukarı aynı ölçü! Sabahleyin uyandığında bütün sarayı adımlıyor baştan sona, bunların istedikleri toprak ne kadarmış diye. "Veriyoruz" diyorlar. Yani krokinin mikyasıyla haritanın mikyası arasındaki farktan haberi yok! Ve böylece bu adamlardan heyetin başında olan zat Çar ile vedalaşırken diyor ki: "Sultan'a hususî bir mesajınız var mı?" "Var" diyor Çar: "Eğer Sultan Ortodoks olursa onu kardeşim bileceğim ve tüm topraklarını kendi topraklarım gibi savunacağım." Tabii bunu o paşa II. Mahmut'a söylemiyor. Fakat II. Mahmut ölüm döşegine düştüğünde bunu kendisine anlatıyor, belki şok tesiri yapar, adama bir canlılık gelir diye. Ve II. Mahmut halsiz bir şekilde yatarken bunu söylüyor: "Biz Petersburg'dan dönerken Çar demişti ki: Eğer sultan Ortodoks olursa onu kardeşim bileceğim ve topraklarını kendi topraklarım gibi savunacağım." Gerçekten II. Mahmut şoka uğruyor, kalkıyor, yataktan oturuyor ve: "Eşek! Bunu bana niçin vaktinde söylemedin. Çar'ın dediğini yapsaydık belki devleti kurtarırdık" diyor. Yani devleti kurtarmak en önemli olan şey olagelmıştır. Ve Osmanlı uleması devletle olan işbirliğini dine bağlılığın devlete bağlılık manasına geldiği noktasında yürütmüştür.

Modernlik! Geleneksellikten ayrı bir şey gibi sunulmak istenir bize. Bu Avrupa'nın Türkler karşısında geliştirdikleri silahlar bakımından kesinlikle böyle. Avrupa -felsefesi de dâhil olmak üzere- Türklerle baş etmenin geleneksel yollarla mümkün olmayacağı, bunun için modern felsefe, modern teknoloji, modern bilim cart curt gerektiğini benimsemiş ve bunu gerçekten uygulamaya koymuştur. Ama bizim için, Türkler için modern ve tradisyonel ayrımı yapmak imkânsızdır. Çünkü bizde bütün yenilikler elimizden bir imkânın kaybolması; o imkânın feda edilmesiyle gerçekleşmiş şeylerdir. Yani biz geleneksel olarak yaptığımız şeyi modern olanla değiştirmedik! Ne yaptık? Kendimize yarayan bir şeyi terk ettik. Kendimize yaramayan bir şeyi benimsedik. Bu bütün hadiselerde bütün alanlarda böyledir. Bunu Tanzimat öncesinden, Lâle Devri'nden başlatabilirsiniz. Lâle Devri denen devir niçin var? Avrupa'nın Türklerle

karşı bir takım metotlar geliştirmek üzere yaptıkları işlerin dikalâsını biz yaparız diye bunlar Lâle Devri'ni yaşadılar. Yani "Bu sanatlar, bu hengâme... Buna siz medeniyet diyorsanız bizde daha iyisi var" deyip ondan sonra bir Lâle Devri yaşanmıştır. Ve ondan sonra biz kendimize ait olan bir şeyi terk ettik. Yerine bir şey koymadık ama kendimize zarar verecek olan bir şeyi aldık. Meselâ polis teşkilâtı... Bizim polis ve jandarma teşkilâtımız yoktu. Peki, ne oluyordu? İstanbul'da 400 yıl boyunca sadece gayr-i Müslim muhitlerde suç işlendi. 400 sene boyunca Müslüman mahallerinde hırsızlık dâhil olmak üzere hiçbir suç işlenmedi. Bunun sebebi Müslümanlar kendi helâl-haram ayırımına göre yaşıyorlardı ve gayr-i Müslimleri de bunlara uymaya icbar ediyorlardı. Dolayısıyla Müslümanların ahlâkî tutumları polisin, jandarmanın yerine geçiyordu. Türk toplumunda polisin, jandarmanın yeri yoktu, olmadı hiçbir zaman. İşler çok kötü gittiği zaman birileri isyan etti falan filan. Bunları tek tek tetkik etmemiz lâzım.

Şiirleriyle de mücadelesiyle de efsaneleşmiş ve birçok versiyonu olan bizim Köroğlu Celâlîlerden birisi. Dolayısıyla bizim sosyal düzen anlayışımız doğrudan doğruya Müslümanların mesuliyetiyle hayat bulmuş şeylerdir. Onun için bizim modern- geleneksel dediğimiz dalgaklığa düşmemize lüzum yoktu. Biz İslâm'dan ne kadar koştuk ya da İslâm'ın özünden ne kadar uzaklaştık? Bunlarla işi anlamamız lâzım. Bu aslında günümüze kadar geldi. Sovyetler birliğinin çökmesiyle beraber işler, kâfirlerin işleri çok kolaylaştı. Çünkü mantık çarpıklığından kurtuldular. Ne demek bu? I. Cihan Harbi sonunda Türk Milleti'ni tarihten silme teşebbüsü oldu ve akim kaldı. Ama Rus Milletini de tarihten silmeye çalıştılar. O başarılı oldu. Çünkü Rus Milleti bir nikâh sonucunda ortaya çıkmıştı: Rusya Ana-Çar baba. Rus Milleti kendisini bu nikâhtan doğmuş bir millet sayıyordu. 1917 yılında bu milletin hesabını gördüler. Ama dünyada bu sefer başka bir şey çıktı. Acaba kapitalist işleyiş hiçbir fayda vermeyecek olursa başka bir tecrübe küfür sistemini devam ettirebilir miydi? Dolayısıyla dünyayı Sovyetler birliğinin kurulmasından itibaren I. Dünya, II. Dünya ve III. Dünya olarak ayırdılar. I. Dünya; 17. asırda yaptığı hamle ile bilimin öncülüğündeki kapitalist işleyiş. II. Dünya; bilimin başka bir işe hizmet etmiş olmasıyla kurulmuş bir dünyaydı. III. Dünya da I. Dünya'nın müstemlekelerinden oluşuyordu. Peki, bu tasnifte Türkiye'nin yeri neresi? Yok! Çünkü Türkiye, 14. asırda kapitalizmin temellerini attığı sırada kendine

Türkler için modern ve tradisyonel ayrımı yapmak imkânsızdır. Çünkü bizde bütün yenilikler elimizden bir imkânın kaybolması; o imkânın feda edilmesiyle gerçekleşmiş şeylerdir. Yani biz geleneksel olarak yaptığımız şeyi modern olanla değiştirmedik! Ne yaptık? Kendimize yarayan bir şeyi terk ettik. Kendimize yaramayan bir şeyi benimsedik.

mahsus bir işleyiş dünyaya kabul ettirmiş bir ülkeydi ve bu ülke o işleyişini 17. asra kadar 300 sene çok parlak bir şekilde devam ettirdi. 17. asırdan 20. asrın ilk çeyreğine kadar da mevcudiyetini korudu. Parlak değildi ama bu düzen mevcudiyetini korudu. Dolayısıyla bunu kapitalizmin hayatıyla irtibatlandıramıyorsunuz! Yani bunlar başka bir şey yapmışlar ve bunu devam ettirmişler. Uçakta Amerikan başkanı, Sovyet başkanı, Fransız cumhurbaşkanı, papa ve bir hippî varmış ama uçakta 4 tane paraşüt varmış. Uçak arızalanınca Amerikan başkanı demiş ki: "Dünyanın en güçlü ülkesinin lideriyim ben. Bir paraşüt benim hakkım demiş. Biliyorlar, uçak arızalanırsa birisi açıkta kalacak. Almış paraşütün birini atlamış. Sovyet başkanı demiş ki: "Ben dünyanın ümidi olan ülkenin lideriyim. O da benim hakkım" demiş almış bir tanesini atlamış. Fransa cumhurbaşkanı "Aaa... Ben dünyanın en akıllı ülkesinin cumhurbaşkanıyım" demiş. O da almış atlamış. Papa'yla hippî kalmışlar başbaşa. Bir tek paraşüt var! Papa demiş ki: "Evlâdım

ben yaşımı başımı aldım, gidersek gidelim. Sen gençsin al paraşütü sen atla" demiş. Hippî: "Endişe etmeyin Papa efendi, ikimize de yetecek kadar paraşüt var. Dünyanın en akıllı milletinin cumhurbaşkanı olduğunu söyleyen adam benim sırt torbamı aldı" demiş. Görüyorsunuz bu fıkra da Türk'e yer yok. Tasnifte Türk'ün yeri yok. Yani biz dünyanın en güçlü ülkesi değiliz, dünyanın ümidi olan bir ülke değiliz, dünyanın en akıllı insanların yaşadığı ülke değiliz ama papalık edecek hippîlik edecek

insanlarla tika basa doluyuz. Bu insanların hepsi Türk değil. Türk ise bile Türk olduğunu söylemekten hoşlanmıyor. Ya da daha doğrusu kendine başka bir ad bulamıyor da Türk demek zorunda kalıyorsa onu da pek böyle seve seve söylemiyor. Ama Türklük bir vakia!

Türklük kâfirle çatışmayı göze alan Müslümanların oynadıkları tarihî rolden ibaret. "Ne rolü, tiyatro mu burası?" diyeceksiniz. Dünya tarihini kim yazmış olursa olsun okuyun: Hiç bir ülkenin tarihinde "duraklama devri" diye bir şey bulamayacaksınız. Ne kadar eski zamandan başlarsa başlasın, ne kadar yakına getirirse getirsin hiçbir tarihte, hiçbir siyasî organizasyonun "canım, kötüyü gitmiyor iyiye de gitmiyor" diye bir devresi yoktur. Böyle bir devre yoktur! Ama biz bir duraklama devri icat etmişiz, değil mi? Yükselme devri, duraklama devri, çöküş devri... Böyle bir saçmalık olmaz! Türkler kâfirle çatışmayı göze aldıkları için kendilerine bir vatan edindiler. Burası Türkiye! Türkler her türlü kâfirle, her kavimden kâfirle çatışmayı göze almış olarak bu

vatanı edindiler. Sadece Hıristiyanlardan toprak olarak değil. Kendi içlerindeki münafıklarla da mücadele ettiler, Müslüman bilinen unsurlarla da mücadele ettiler. Netice itibariyle Türkler kâfirle çatışmayı göze aldıkları için yani kâfirle çatışmanın ihmal edilemez bir şey olduğunu bildikleri için bir vatan sahibi oldular ve aynı sebepten dolayı da o vatanı ellerinde tuttular. Biz bu toprakları 13. asırda vatan edindik ve 20. asrın ilk çeyreğinde de aynı sebeple bu topraklar elimizde kaldı. Bir düşünün! Neden Türkiye toprakları elimizde kaldı? Misak-ı Millî bile bugünkü Bulgaristan'ın, Yunanistan'ın önemli bir kısmını içine alıyor. Meselâ bizim batı sınırımız Selimiye ile çizildi. Hiçbir Türk yöneticisi Selimiye'yi gâvura bırakarak kendi iktidarını sağlama alamayacağını bildiği için bizim sınırımız Selimiye'dir. Biz Türklerin yüzüne bakamayacağı için bizim sınırımız Selimiye'dir. Onun için elimizde hangi imkânlar olduğunu şuurla kavrayamasak bile mutlaka imkânlarla donatılmış olduğumuzun bilgisine varmamız lâzım. Ama size bugün söylemek istediğim şudur: İstiklâl Marşı Derneği Türkiye'nin sınırlarının değişmesi konusunda hiçbir kâfire rahat vermeyecek.

Benim aklımdan hiç çıkmayan her fırsatta tekrar etmek istediğim bir şey var: Geçtiğimiz yıllarda Türkiye menşeli altı fizikçi uçak kazası süsü verilerek öldürüldü. O uçağı kaçırdığı için sağ kalan yedinci fizikçi de kayak yaparken başına başka bir saldırı geldi... Bunun bir manası var. Bu atomaltı fiziği dediğimiz fizikte bu işi kendine meslek edinmiş insanların husûsî bir dili oluyor. Bu dil kolay kolay başkaları tarafından çözülemiyor. İşte biliyorsunuz; Rosenberglar Amerika Birleşik Devletleri'nde atom bombasının sırlarını Sovyetlere verdikleri için ölüme mahkûm edildiler falan. Yani bir takım formüllerden haberdar olmak işe yarayabilir ama kimin işine yarayabilir? Sovyetler Birliği'nde o formüllerin neye tekabül ettiklerini bilen hazır insanlar vardı. O insanlar diyelim ki o formüller bana verselerdi atom bombası yapabilecek miydim? Hayır! Bunu şunun için söylüyorum. Bizim ülkemizde çok özel bir dil geliştirmiş insanlarımız vardı. Öldürülen bu altı fizikçi namazlı abdestli insanlar değillerdi ama büyük bir ihtimalle vatan haini de değillerdi. Siz vatan haini değilseniz ve elinizden bir iş geliyorsa ilk işleri sizi ortadan kaldırmaktır. Onun için Türkiye'de her ikbal sahibi -ister bu servet olarak olsun ister mevki makam olarak olsun- bize Türkiye'ye ihanet etmediğini ispat etmek zorundadır. Acaba Türkiye'ye ihanet etmeden Türkiye'de servet sahibi olunabilinir mi? Türkiye'ye ihanet etmeden Türkiye'de makam mevki sahibi olu-

nabilir mi? Bu soruyu biz İstiklâl Marşı Derneği üyesi olarak "Verme! Dünyaları alsan da bu cennet vatanı" sözüne uymak adına söylüyoruz.

Türklük ortaya çıktığı zaman varlığından söz edebileceğimiz bir şey. Aynı şey modernlikte de söz konusu. Modernliği ister menfi manada kullanın ister müspet manada kullanın "ne bu halin, bu kadar da mı modernleşecektin?" dediğin zaman modernlikten bahsedebiliriz. Veyahut "helâl olsun baya modern yapmışsın bu işi" dediğin zaman da bahsedebiliriz modernizmden. Türklükte de böyle bir şey var. Türklük "yapacağız ama Türkler müsaade etmiyor" dendiği zaman, kâfirler bu cümleyi sarf ettikleri zaman bu, varlığından söz edebileceğimiz bir şeydir. "Ne güzel ben Türk'üm geceleri ne güzel yemek yiyorum, dansa gidiyorum..." Bunlar öyle olmaz. "Ben de Türk değil miyim?" diye sorsa bir adam "Nerenden belli" diye sorarlar. Ama adam şöyle diyebilir: "Ben de namaz kılıyorum ben de Türk'üm. Bir genetik bütün olarak dünyanın hiçbir yerinde Türk yok. Belki bazı şeyler olabilir: Genetik olarak Çingene var. Yine de bir Çingene "ben Çingene değilim Türküm, İtalyan'ım, İspanyol'um" diyebilir. Macar'ım, Rus'um... Çünkü Macar, Romen musikisinde Çingene-lerin çok büyük katkıları var. Türk musikisinde yok mu?

Türklük ve modernlik çok garip bir geliş gidiş yaptı. Bizim Nedim: "Hülâgü Han mısın kâfir" diyor. Cumhuriyetten sonra çocuklarının ismini Hülâgü koyuyorlar. Bize modernlikle beraber İslâm'dan kopuk bir Türklük dayatmaya çalıştılar. Birçok salak da bunun böyle olacağını hatta en iyi böyle olacağını sanıyor. Bu k o - nuda hiçbir hakikate uymayan bir takım tasnifler yapılıyor. Meselâ İslâm'dan önce Türkler, Türkler den sonra İslâm... Bunlar ancak işi sabote etmek isteyenlerin uydurdukları şeyler. Türkler hiçbir zaman İslâm'a girmemişlerdir; Türk zaten Müslüman olarak ortaya çıkmıştır.

Modernizm modernlik karşısında bir tavırdır

Modernliğin ilâhi olanla bir arada bulunmaması meselesi İznik konsülü sonrasındaki Hıristiyanlık için aynen geçerlidir. Gerek Fener Patrikhanesi'nin gerekse Vatikan'ın savunduğu Katoliklik, Luther ve Calvin ile başlayan modernliği zındıklık olarak görür. Buradan papalık zarar görüyor diye buradaki Ortodokslar "canım,

bunlar da fena değil” demediler. Ortodokslar da Protestan ya da Evangelist hareketi reddettiler, ona cephe aldılar. Yani modern kelimesi papalığın lügatinde zındıklıktır. Dolayısıyla bizim, burada bir ittifakı dile getirmek gibi bir tuzağa düşmememiz lâzım. Hatta Luther hareketi baş gösterdikten sonra Osmanlı Devleti tarafından -aşağı yukarı Kanunî devrine denk geliyor- Avrupa’da Papalığa karşı dinî itirazlar yürütenler desteklenmiştir. Sadece siyasî sebeplerle de değil. Protestanlar kurumsal manada kiliseyi reddediyorlar, rahibin fonksiyonunun mutlaklaştırılmasına karşı çıkıyorlardı. Müslümanların öteden beri söyledikleri şey Allah ile kul arasına kimsenin girmeyeceği fikri Protestanların da sloganları arasına girdi. O zaman Osmanlı Devleti’nden “Aferin ulan, devam edin!” mesajını aldılar. Bu mesaj üzerine Luther Türkler aleyhine risale yazdı. Çünkü “Bizi Türk sanacaklar” diye korktu. Yahudiler aleyhine de risale yazdı. Çünkü yine Vatikan’la problemlili olan Yahudiler idi. Bu bahis ciddi bir şey! Çünkü modernlik bir şey fakat modernizm başka bir şey. Modernizm Avrupa’da yeni düşünme yolları açıldığı zaman sanatla uğraşanların alışlagelmiş düşünme ve uygulama yolları dışında bir şeyler aramaları ile kuvvetlenmiş bir şey. Dolayısıyla modernliğe modernizmin de bir karşı çıkışı vardır. Modernist sanatçılar modernlere lânet eder. Meselâ Verlaine de ömrünün son yıllarında Katolisizme dönmüştür. Ama ısrarla belirtmiştir: “Beni bugünkü Katoliklerle karıştırmayın. Ben ortaçağ Katoligiyim” demiştir.

Avrupa da işler yürürken böyle topyekûn bir takım hadiseler olmadı. Orada çok girift, bizim dikkatimizi celbeden ve hak eden şeyler de oldu. Meselâ 1977 yılında yazdığım ve Elma Kurdu başlığını attığım bir yazıda; batılı sanat verimlerinin bu batı

Avrupa’da yeni düşünme yolları açıldığı zaman sanatla uğraşanların alışlagelmiş düşünme ve uygulama yolları dışında bir şeyler aramaları ile kuvvetlenmiş bir şeydir modernizm. Dolayısıyla modernliğe Modernizm’in de bir karşı çıkışı vardır. Dolayısıyla modernist sanatçılar modernlere lanet eder. Mesela Paul Verlaine ömrünün son yıllarında katolisizme dönmüş, ısrarla da belirtmiştir: “Beni bu günkü Katoliklerle karıştırmayın. Ben Ortaçağ Katoligiyim” Modernizm ve modernlik arasındaki ilişki 1978’de Üç Mesele’de şöyle dile getirilmiştir: “Batı’nın musiki ve şiirini elma kurduna benzetiyorum. Batı’nın genel yapısı içinde delikler açıyor, boşluklar doğuruyor o hayat tarzında. Büyük ölçüde Batı’nın aşağılık, canavarca, bencil kafa yapısını delik deşik ediyor, insanın daha yüce yerlere uzanmasına imkân hazırlıyor. Ama elma kurdu, o gıdasını yine elmadan alıyor.” (Elma Kurdu)

medeniyeti dediğimiz elmanın içini oyduğunu söylemiştim ama yazıyı şöyle bitirdim: Ama nihayetinde elma kurdu o, gıdasını yine oradan alıyor. Onlara bel bağlamanın bir anlamı yok ama bunu bilmemiz gerekiyor. Modernizm modernlik karşısında bir tavidir. Bir de modernizasyon, modernleşme diye tercüme edeceğimiz bir şey var. Bu yaşadığımız ortam açısından fevkalâde önemli. Modernizasyon, modernleşme çok kısa bir zaman içinde dünyaya kalkınma olarak sunulmuştur. Şimdi modernizasyon, modernleşme 1945 yılında II. Dünya Savaşı’nın da galibi olan Amerika Birleşik Devletleri’nin Avrupa’yı müstemlekeleştirirken kullandığı metotların adıdır. Ve bu manada ilk modernleşen ülke Federal Almanya’dır. Kalkınma falan değil... Gerçi şöyle bir şey var: 1945 yılı Almanya için -kendi ifadeleri ile- sıfır yılıydı; Jahre Null. Amerika Birleşik Devletleri Marshall yardımı diye bir şey kullandı. Avrupa’ya, harpten zarar görmüş ülkelerde yaraların sarılması, tahribatın giderilmesi için bir finans pompalandı. Bu finans en rasyonel şekilde kullanan Almanlar oldu. Dolayısıyla Avrupa tipi kapitalizm yerine Amerikan tarzı kapitalizmi yerleştiren Almanlar oldu. Fakat orada da çok önemli bir şey var.

80’li yıllara geldiğimizde Amerika kapitalizmi ile Alman kapitalizmi arasında bir farkı anlamamız gerektiği ile karşılaştık. Alman kapitalizmi 1 Mark = 1 Dolar noktasına yaklaştığında Amerikalılar yeni bir manevra çevirdiler; Euro ile işi hallettiler. Amerikan kapitalizmi Avrupa kapitalizminden farklı olarak; finans gücünün, kârın azamileştirilmesi ve kazanılan miktarın, sermaye birikiminin azamileştirilmesine dayanır. Amerikan kapitalizmi bu iki esas üzerinde yürüyen bir şey. Yani nedir? En kısa zaman da en çok parayı kazanacaksın. Eğer uzun za-

man da çok para kazanıyorsan, istenilen bir adam değilsin! Kısa zamanda az para kazanıyorsun, istenen adam değilsin! En kısa zamanda en çok parayı kazanan adam olacaksın! Bu Amerikan kapitalizminin esası. Ama Avrupa kapitalizmi birikime önem veren bir kapitalizm idi. İnsanların servet büyüklüğü en etkileyici şeydi. Bu servet büyüklüğünün yardımcısı da kültürel koz idi. Parası olan insanların aynı zamanda o parayı diğer insanlardan yukarıda olacak şekilde kullanıyor olmaları Avrupa kapitalizminin vasfı idi. Amerika'da paradan başka bir kıymet olmadığı için insanların kazandıkları parayla ayrıca insanlara baskı yapacak bir şeyi ellerinde tutmalarına gerek yoktu. Parayı ellerinde tutmaları yetiyordu. Avrupa'da ise paran var ama... Türkiye'ye kapitalist hâkimiyet gelirken bu şöyle oldu: "Kıroyum ama para bende." İşte bu Amerikancılıktır. Amerikancı kapitalizm budur. Avrupa kapitalizmi paralı kıroyu takmaz.

1945'ten sonra modernleşme meselesi önce Almanya'da başarıya ulaştı ve bunun adı kısa zaman da "kalkınma" diye değiştirildi. Modernizasyon, kalkınma olarak bir şekilde Avrupa standartlarının altında kalmış ülkelere tuzak olarak değil tuzağa konan yem olarak öne çıkarıldı. Bugün Yugoslavya ortadan kalktı. Bu yemi en iyi değerlendiren ülke Yugoslavya idi. Onun için ortadan kaldırdılar. Yugoslavya'nın kalkınma hızının % 28'e vardığı yıllar oldu. Yani Yugoslavyalılar, Amerika'nın II. Dünya Savaşı galibiyeti sonucunda dünyaya pompalandığı düzenin imkânlarını memleketleri lehine kullanmayı becerdi. Yugoslavya parçalanırken herkes birbirine girdi. Hırvat Sırp'ı, Sırp Boşnak'ı öldürdü ama bu 45 sonrasında Yugoslavya'nın kalkınması, modernizasyonu bahis konusu olduğu zaman kendi lehlerine çok güzel harekete geçirdikleri bir şeydi. Bizde ne oldu? Onlar gâvur oldukları için bunu şakır şakır kullandılar. 1945'te savaş bitti. Bizim memleketimizde 1946 yılında ilk defa çok partili seçim oldu. Bizim için önce neydi? Kendimizin kim olduğunu hatırlamak! Yugoslavya'nın zaten bir şey iddia ettiği yok! "Boşnaklar Müslüman oldukları için öldürüldü" doğru! Hatta onlara Türk diyerek de ateş ettiler ama Boşnakların böyle İslâm düzeni falan iddiaları yoktu. Hatta birçokları korktuklarından Türkiye'ye de gelmediler o savaş sonrasında. Bazı Boşnak gençleri "Şimdi orada bize namaz falan kıldırırlar" diye gelmediler.

Modernleşmenin bizi ilgilendiren, Türk Milleti'ni ilgilendiren tarafları var. Nedir o? Mehmet Kendirci'nin dediği gibi şimdi biz tangır tungur diyorduk. Tangır tungur diyen millet kalkınır mı? Tangır tungurdan kalkınsaydık çoktan kalkınıyor olacaktık. 27 sene bu memlekette tek parti yönetimi oldu. Herkes devletin bu budur dediğinin bir milim dışına çıkamadı. 27 yıl boyunca devlet ne dedi ise o oldu. Cumhuriyet Halk

Partisi il başkanları o vilâyetin valileriydi. Malatya Valisi aynı zaman da CHP il başkanıydı. Hangi vilâyet olursa olsun... Böyle bir ortamda biz ne yaptık? Opera ve bale yaptık. Peki, bunu yaptık, güzel! Peki bir şey geçti mi elimize? Türkiye inkılâplar yolu ile bir yola girdi. Tamam, bu yol iyi bir yoldur! Onun bir hâsulasını almamız lâzım. Yani ne yapmamız lâzım? Türk musikisi terk edildi onun yerine batı musikisi ile uğraşanlara akıl almaz gelir imkânları verildi. Fakat bugün dünya konser salonlarında hiçbir Türk'ün bestesi programa alınmıyor. Ulan senelerce sen bu insanlara oluk oluk para akıt ve bunlar hiçbir şey geri vermesinler. Bu her alanda böyle oldu. Yani biz Amerika 1945'te savaşı kazandıktan sonra dur bakalım biz kimmişiz dedik ve bu on sene şuramızda buramızda ne var diye kendimize bakmakla geçti. Fakat bunlar çok baktınız deyip bir tokat aşk ettiler; Türk devleti dünya siyasi haritasından tardedildi. 27 Mayıs 1960 sabahı artık İstiklâl Harbi'ni kazanmış bir ordu yoktu, artık Türk istiklâlî için teşkil edilmiş devlet yoktu. Ondan sonra biz 60'tan sonra bugüne kadar uzatmaları oynadık. Maç süresi bitti fakat sonuç alınmadığı için devamlı uzattılar. 60'tan bugüne kadar yarım asırdır biz uzatmaları oynuyoruz. İnsanlar sanıyorlar ki buradan bir hâsıla elde edinilir. Edilebiliyor! İnsanlar dinlerini feda ederek bir takım dünyevî imkânları kullanıyorlar. Refah Partisi iktidara geldiği zaman milletvekillileri arasında üç tane kadın vardı. Bunlardan biri başörtülüydü. Başının örtülü olması sebebiyle hadiseler oldu. Öbürlerinde bir mesele olmadı, başları açıldı. Biri başörtülü diğeri başı açık ikisi Amerikan vatandaşı! Yani 27 Mayıs'ta Türkiye'ye el koyan Amerika sonunda bizimle alay edercesine iki tane Amerikalı kadın gönderdi ve bunların bir tanesinin başı örtülüydü. "I am an American Muslim" diyorlar!

Bir şeyleri anlatmaya çalışıyorum size. Burasının gerçekten Türkiye olduğunun dünyaya gösterilmesi lâzım! Ama şu anda Türkiye'de hükümet edenler Türkiye'nin olmayacağını va'dederek iktidarda kalıyorlar. Türkiye'nin nâmevcut olması pahasına iktidarlarnı devam ettiriyorlar. Ben size daha önce de söyledim. Komşularıyla sıfır sorunlu ülke yoktur! Yani bir ülkenin komşularıyla sıfır sorunlu olması o ülkenin olmaması demektir. Müşterek geçmiş olan 3 ülke var. Üçünün de ataları Viking: İsveç, Norveç, Danimarka. Bunlar bir şekilde birbirlerinden ayrılmışlar. Üçünün de ataları müşterek ama birbirlerinden ayrılmışlar. Şimdi Norveç'le İsveç'in arasında bir sınır var. "Kardeşim atalarımız da müşterek, ne güzel şurada sıfır sorunlu bir komşuluk yapsak" demiyorlar. Norveçli diyor ki: "Ben Norveçliyim ve Norveçli olmaktan vazgeçmeyeceğim. Hatta bunlar yayınlar yapıyorlar: Norveççenin devamı ve bozulmaması için nasıl tedbir alınır... Çünkü insan

sayısı itibariyle küçük bir ülke. Norveççe konuşuyorlar. İsveç'in, Norveç'in, Danimarka'nın bayrağında -Finlandiya'nınkinden de- birer haç var. Bunlar "Ne güzel bayrağımızda haç var" demiyorlar. Çünkü bir ülke, ülke sınırlarıyla ülke olur. Neden İsveç Norveç'ten ayrıldı? Önemli olan budur. Benim ülkemin sınırları az buz şeyle çekilmemiştir. Bu memleketin sınırları konusunda laf eden adamın Türkiye'de rahat yaşaması bütün vatanperver insanların rahatsızlığı pahasıdır. Ama sizler de diyorsanız ki; "Ben rahatımı niye bozayım? Ben de hain olurum, hakikaten rahat ederim..." Şimdi bunlar hazırlanıyorlar; referandumdan sonra umreye gidecekler. Çünkü ne haltettiklerini biliyorlar. Hepsinin marazî İslâm anlayışı içinde şu var: Piyasada dolandırıcılıkla iş hayatını devam ettiren iş adamı diyor ki: "Bir umreye bakar." Bunlar da melânetlerini biliyorlar, ne kadar

melun olduklarını! Aynı o iş adamı gibi sanıyorlar ki umreye gittikleri zaman temizlenecekler. Oralarının bir Türk toprağı olmasından nasıl uzaklaştığı onların derdi olmadı hiçbir zaman. Olmayacak da, belli ki! Ama ben bu memlekette Türklerin olduğuna ve sadece Türklerin sözünün geçeceğine inanıyorum. Bu bakımdan İstiklâl Marşı Derneği'nin modernlikle de, modernizmle de, modernleşme ile de hangi derdi varsa onu düze çıkaracağını sadece temenni etmiyorum, bunu Allah'tan niyaz ediyorum.

Paolo Veronese, Allegoria della battaglia di Lepanto (Rodos, Kıbrıs ve nihayet hemen her yerdeki göçmenlerin, eğer kendilerine silah verilecek olursa ve eğer dinlenirlerse harikalar yaratacaklarını vaadettikleri Mora'yı istemektedirler. Bu tasarılar İtalya ve İspanya'da kolaylıkla hayal kurulmasına yol açmaktadırlar; buralarda bir Hristiyan çıkartmasıyla Balkan Hristiyanlarının ayaklanmakta gecikmeyeceklerine inanılmaktadır. İçlerinde en hayalcileri olan papa ve Avusturyalı Don Juan, Kutsal Toprakları kurtarmanın ve İstanbul'u almanın düşünüyü kurmaktadır. Tunus seferi için 1572 ilkbaharını, Doğu seferi için yazı ve Cezayir seferi için de gelecek kışı önerecek kadar ileri gidilmeyecek midir?) (Fernand BRAUDEL, Akdeniz ve Akdeniz Dünyası, İkinci Cilt, Çev: M. Ali Kılıçbay)

"...İnebahtı Savaşı'nın sonrasına dikkat etmek yerine, onu önceleyen döneme bakılacak olursa, bu zafer bir sefaletin sonu, Hristiyanlığın gerçek bir aşağılık kompleksi ile, ondan hiç de daha az gerçek olmayan Türk üstünlüğünün sonu olarak ortaya çıkmaktadır. Hristiyan zaferi, çok karanlık olacağına benzeyen bir geleceğin yolunu tıkamıştır. Don Juan'ın donanması yok edilseydi, kim bilir belki Napoli ve Sicilya'ya saldırı olurdu? Ve belki de Cezayirli Granada yangınına yeniden yakarlar ve onu Valencia'ya aktarmayı denerlerdi. Voltaire'in peşine takılarak İnebahtı ile alay etmeden önce, belki de o günün hemen oluşan ağırlığını ölçmek daha akılcı olacaktır. Bu ağırlık muazzam olmuştur. Şaşırtıcı bir şenlikler dizisi -Hristiyanlık talihine inanamamıştır- ve hiç de daha az şaşırtıcı olmayan projeler İnebahtı Savaşı'nı izlemişlerdir. Bu projeler devasa perspektifleriyle denizin tümünü kapsamakta, İspanyol etkisinin alışılmış küresi olan Kuzey Afrika'yı; Türklerin çok fazla para kazandıkları uzak topraklar olan Mısır ve Suriye'yi (ve bunu gerçekten öyleyse, soğukkanlı biri olan Granvelle önermiş-

Helal ile Haram Arasındaki Çizgiyi Savunmak: Türklük*

Murat Ural

Modernlik ve Türklük meselesini, modernlik eleştirisi yapmak ya da modern sorunlara karşı bir tavır geliştirmek maksadıyla tartışmıyoruz şüphesiz. Bu meseleyi, İstiklâl Marşı Derneği üyeleri olarak, din gününde vereceğimiz hesap kaygısıyla tartışıyoruz. Modernlik ve Türklüğün birbirlerine tesirlerinin mahiyetini idrak etmeden meselenin din gününde vereceğimiz hesapla alakasını fark edemeyiz. Modernlik anlaşılardan Türklük, Türklük anlaşılardan Modernlik kavranılamaz. Türklük hakkında sıhhatli bir kavrayışa varamaz isek Allah'ın bizi yarattığı şartların kıymetini bilmeksizin geçiş gideriz.

Modern dünya dediğimiz ve şu an içinde bulunduğumuz mekânı her bakımdan şekillendirmiş olan şey, Türklerin Avrupalıları çıkar yol aramaya icbar etmesiyle bu hale girmiştir. Modernliği kültürel bir hasıla olarak üreten Avrupa, tanımını ve kimliğini Müslüman siyasi güçle kuşatılmasından almıştır. Bu meyanda Modernlik İslâmiyet'e husumetle doğdu ve ona cesamet kazandıran iskelet Kapitalizm oldu. Türklük ise 13. yüzyıldan itibaren tarihi bir rol olarak Kapitalizmin ve Avrupa'nın hasmı haline geldi.

Anti-Türk bir oluşum olan Modernlik, Türklük ile kapitalizm arasındaki zıtlıkla neşet etmiştir. Kapitalist işleyişin dışında kalarak hilkate meydan okumadan üstün bir insan hayatı teşkil edilebileceğini dünyaya gösteren Türklük, küfrün İslâm'a olan husumetini tesirsiz kıldığı ölçüde tarih içindeki vurgusunu artırmıştır. Bu noktada konu başlığının neden "Modernlik ve İslâm" olarak tayin edilmediği sorusu önem arz ediyor. Gerek aynı havzada -Akdeniz havzası- tecessüm etmiş olmaları, gerek Doğu - Batı karşıtlığı çerçevesinde Batı dünyasına ait mantık düzenine sahip olmaları ve gerekse modern dünyanın oluşumundaki kesif tesirleri İslâmiyet ile Avrupa kültürünü yakından irtibatlı kılıyor.

Bu manada her üçünü de Batı âlemi içerisinde ele alarak, Müslümanları kendilerine nimet verilenler; Hristiyanları doğru yoldan sapanlar; Yahudileri ise gazaba uğrayanlar olarak kolaylıkla tefrik edebiliyoruz. İşte Modernlik, Hristiyanların ve Yahudilerin bu sınıflandırmaya reddiyeleriyle birlikte varlık kazanıyor.

* Murat Ural'ın Modernlik ve Türklük başlıklı tartışmalı konferansta yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

Türklük ise Allah katında tek din olan İslâmiyet'in "kendine nimet verilenler"i temsil ettiğini, İslâm'ın içinde her ne var ise iyi, İslâm'ın dışında her ne var ise kötü olduğunu dünyaya kabul ettirerek tarih içindeki rolünü tebarüz ettiriyor.

Zihni tekevvün bakımından Avrupa kültürüyle yakından irtibatlı olan İslâmiyet, Türklüğün tarih içinde tebarüz edilişle beden tekevvünü bakımından Avrupa ile karşı karşıya ve çatışmalı bir vaziyet kazanıyor. En bariz vasfı helal ile haram arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmak olan Modernliğe karşı Türklük, helal ve haram arasındaki çizgiyi netleştirip savunarak yeryüzünde fesadın yaygınlaşmasını önleyen bir direnç hattı oluşturmuştur.

Ancak 1571 İnebahtı Savaşı'ndan sonra Müslümanların 'kendisine nimet verilenler' olduğu fikrinin zayıflamaya başlaması, İslâmiyet'in Avrupa medeniyetince asimile edilmeye çalışılması vetiresini başlatmıştır. En üstün hayat tarzı olan İslâm'ın, aynı havzayı paylaştığı "sapkınlar ve gazaba uğrayanlar"ca asimile edilmesinin önündeki engel olan Türklük 1571'den itibaren inceldikçe ortaya "İslâm Modernizmi" diye bir ucube çıkmış ve bu asimilasyon çabasına kuvvet kazandırmıştır.

Modern kültürün, Türklüğün mekânı olan Türkiye'de -Modernist İslâm'ın ciddi katkılarıyla Tanzimat'tan başlayıp, son olarak karşılaştığımız Anayasa Değişikliği Referandumu'na kadar gelen tesirinin en önemli neticesi "Türksüz bir İslâm, İslâmsız bir Türk" anlayışının peydah olmasıdır. Küfrün, Müslüman kisvesi altında savunulmasından başka bir şey olmayan Modernist İslâm, modernliğin İslâm'ın temel kaynaklarıyla çelişmediğini ispata çalışırken önünde en büyük engel olarak "Türklüğü" görmektedir. Son yıllarda yaygın olarak kullanılmaya başlanan "Türkiyeli Müslüman" tabiri kâfirle çatışmayı değil uzlaşmayı seçen müslüman(!) tipinin tarifini vermektedir bize.

Hâsıl-ı kelim, bir İstiklâl Marşı Derneği üyesi olarak, kâfirle çatışmayı göze alan Müslümanların, yani Türklerin mutabakat metni olan İstiklâl Marşı'nda ifade edilen "Allah'ın va'dinin" gerçekleşeceğine inanıyor ve ekliyorum: **"Türk toprağında İslâm bir daha parlayacak, Türk değilim diyenler pişman olacak."**

Tanımlayarak Kaybedenlerin Afakına Karşı*

Durmuş Küçükşakalak

İstiklâl Marşı'nda iki mısra var: "Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar / Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var". Yani Türklüğün serhaddi garbın afakının fevkinde bir yere sahiptir. Serhaddimizin manasını bildiğimiz kadar ufkumuz var ya da garbın afakının erişemeyeceği bir ufkumuz olursa ancak o zaman Türklükten bahsedebiliyoruz. İstiklâl Marşı'nın kırkbir mısraında bahsedilen her husus başkalarının ufkunu kendi ufkumuz sayma aymazlığını bertaraf eden hususlardır. Avrupalılar, kıskançlıkla baktıkları bu ufukları ve kendilerinin o ufkun neresinde olduğunu kavramaya çalışırken bir takım tanımlar yaptılar: Modernlik, Türklük, Modernizm, Batı... Yapılan her tanımla aslında Müslümanların elinin güçlenmesi, Müslümanların eline kıymetli kozlar geçmesi gerekirdi. Aymazlığı geçim kaynağı haline getirenler eliyle, güçlü bir el ve çetin bir koz yerine tahfif edilmiş bir elle ceviz içi yemek modernlik olarak baş tacı edildi. Modernlik kavramı gibi Batı'dan tercüme edilmek zorunda kalınan kavramların yükümüzü hafifleten, elimizi güçlendiren bir tarafı olduğu gösterilmedi.

Modernlik, adı üzerinde bu bir moda: Geçici bir yenilik! Asıl olan, geçici olmayan, kalıcı olan bir şeye atf yapılarak moda ortaya çıkıyor, modernlik cereyan ediyor. Tanımlardan başlayarak Modernlik ve Türklük birbirini tesir altında bırakan bir zıtlığı, birbirine rabtedilmiş bir tezadı içinde barındırıyor. Hem birbirine zıt, hem de birbiriyle irtibatlı iki rol. Öncelikle şu gerçeği merkeze koymadan bu konuda söylenecek her şey ya sâkit ya da sapıncıdır: Kapitalist medeniyet ve bu medeniyetin vitrini olan modernlik Türklerin tazyiki ile ortaya çıkmıştır. Müslümanların tazyikine maruz kalan Avrupalılar kendilerine tazyik uygulayan bu Müslümanlara Türk dediler. Tazyiğin merkezini de, Türk yapan topraklar manasında Türkiye olarak tanımladılar. Kendilerini de bu merkeze istinaden "Batı" olarak tanımladılar. Biliyoruz ki tanımlı yapan kazanır. Kim, neyin tanımını yaparsa onu bir yere koymuş, hapsetmiş, giderek onu sindirmiş olur. Batı Medeniyeti tanım yaparak kaybeden tek medeniyet olarak insanlık tarihinde yerini almaktadır.

Modernlik Türklüğün eseri değil ve fakat tama-

* İstiklâl Marşı Derneği İkinci Başkanı Durmuş Küçükşakalak'ın Modernlik ve Türklük başlıklı tartışmalı konferansta yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

men Türklüğün tesiriyle, o tesiri bertaraf etmek üzere oluşmuş bir şey. Bundan dolayı bugün modern kapitalist medeniyetten her bakımdan zarar gören tek unsur var; Türklük. Diğer unsurlar "Böyle de olur, neden olmasın" diyerek meseleye yaklaşıp meselenin içinde erimiş unsurlardır. Modernlik olmuş ve bize tesir etmiş bir şeyse olmamış numarası yaparak işin içinden sıyrılmayız. Olan şeyi anlayıp, üzerimizdeki etkisini farkedip onu etkisiz bırakmak asıl olan tavidir. Türklük modernliğe bir eleştiri olarak ortaya çıkmamıştır. Bilakis modernlik Türklüğün uhdesinde bulunan vasıflara Müslüman olmadan sahip olma isteğinin sonucudur. Bu bağlamda Türklük muhafazakârlık veya gelenekçilik olarak tavsif edilemez. Modernliğin etkisine maruz kaldıktan sonra ortaya çıkan muhafazakârlık ve gelenekçilik modernliğin karşısında değil, modernliğin yan ürünleri olarak ortaya çıktı. Hatta bu yan ürünler modernliğin yan etkilerini tolere etmek için teşvik edildi. Aslında işin özüne baktığımızda modernliğin o parlak dünyasına herkes tav olduğu için bir şeyleri muhafaza etmek de, bir geleneği sürdürmek de kimsenin işine gelmezdi. Aslında modernliğe karşı pohpohlanan ve para karşılığı yapılabilecek işler grubundan olan gelenekçiliğin ve muhafazakârlığın bugün dedikodusundan başka bir şeyi yok. Modernlik parçalı bir yapı olduğu için, kiblesi olmadığı için bizi şirkten başka bir yere götürmüyor. Ve lâkin bugün modern olmayana baktığımızda ise mürailikten başka bir şey göze çarpmıyor. Bu iki arada bir derede kalmışlıkta Türklük imdâdımıza yetişiyor. Âhir zamanda Müslümanca tavrın ne olduğunu bize hatırlatıyor.

Modernlik dünyevi-uhrevi ayırımından başlayarak -iş hayatı, sanat hayatı, cinsel hayat, özel hayat- hayatı en küçük parçalarına kadar ayırmakla etkisini gösteriyor. İnsanlığa müstamel hayatlar sunuyor. Denenmiş, sınanmış, garantili, sigortalı hayatlar! Türklük bir tamlığı, hayatı bir bütün olarak anlamayı ve yaşamayı temin ettiği için şematik olarak izah edilemez, kontrol edilemez, sigortalanamaz. Din ile milliyetin birleştiği yerden başlamak üzere her şeyin her şeyle irtibatlı olduğunu kavrayacak bir imkânı barındırır. Meselâ son derece siyasi bir fikir olan istiklâl fikrinin kaidelerini İstiklâl Marşı'nda Hakk'a tapmak olarak görürüz. Bu bütünlük öyle sıklıkla ki, elimizde son ocak kalsa bile son ocağın varlığıyla hayatın manasına erebiliriz. Türk aklı, bağlar. (Akıl

zaten bağ, yular demektir.) Birine akılsız dediğimizde onun alâka kuramayışını, bağ kuramayışını kastederiz. Alâkasız olaylar denizinde yüzerken Türklere benzer hareketler yapmak modernliktir. Şirkin rafine ve vinterize edilmiş halidir. Putperestliğin kabalığının alınmış, herkes tarafından yutulabilecek hale getirilmiş şeklidir. Türklük ise tevhidin som halidir. Türklük tevhid sırrıdır. Bu meydana Müslüman-Türk gibi bir tamlama safsata olur.

Türklük, bizdeki modernleşme hareketlerinden sonra; modernliğin bize tesiriyle, bizi tehdidi ile gündemimize girmiş ve adı sonradan benimsenmiş tarihî bir rol. Bu rol, ezelden beri bir tavır, bir karakter olarak yaşayan damardan beslenir. Daha öncesinde kendimize Türk demesek de -Türk hâkimiyeti varsa demeye ne gerek var?- gâvuru iyi biliyoruz. Gâvura ağzımızı doldura doldura “gâvur” diyebiliyoruz. Sudan çıkmış balık gibi, bize ait hayat sahasının tahrip olmasıyla, modernleşmenin belâsına uğradıktan sonra ancak kimlik arayışına girmek suretiyle Türklüğü tefrik edebiliyoruz. Türklük bir kimlik olarak çok fonksiyonel bir şekilde hayatımıza giriyor. Neyi dışarıda bırakacağımızı bilmekle kimliğimizi teşhis edebiliyoruz. Yine gayet fonksiyonel olarak, içimizde de Müslüman’mış numarası yapanların numarasını açığa çıkarıyor. “Türk müsün gâvur musun?” sorusunu modernleşmeye maruz kaldıktan sonra, Müslümanların hükmünün gayr-ı Müslimlerin hükmüyle eşit tutulduğu bir zamanda sorabiliyoruz. Modernleşmeye maruz kalmadan önce ismen Türklük tamamlanmamış bir tablo, bazı parçaları olmayan bir *puşşle* gibi. Modernlikten sonra da hemen tamamlanmış değil fakat nereye varacağı artık kestirilebilir bir şey. Bu tamamlanmamış tabloyu okumaya çalışanlarda ufuklarına ve niyetlerine bağlı olarak çok farklı savrulmalar görebiliriz. Türkiye’de fikriyat olarak hesaba katılabilecek insanlara kulak verdiğimizde Türklükten bahsederken bulanık, flu bir şeyden bahsettikleri dikkatimizi çeker. Dolayısıyla modernlik meselesindeki fikirleri de bulanık ve gelgitleri olan fikirler olmak mecburiyetindedir.

İcbarî temin eden tarihtir. Türk tarihinden bağımsız düşünülemez olan, modernleşme tarihidir. İstiklâl Marşı bu meselede nirengi noktasını teşkil eder. Eklektizme sapmadan, bulanıklıktan uzak bir metin olarak parlar. Bugün Türklükten bahsedebiliyoruz, çünkü garbin afakının ötesindeki ufukları gösteren bir marşımız var. Türklük karakter olarak ezelden beri var olan ve fakat siyasî bir kimlik olarak yepyeni bir mevzu. Çünkü kimlik meselesi yepyeni bir mevzu. Artık gâvurluk karşısında bir kimlik olarak Türklüğü tanıyabiliyoruz fakat Türk Milleti’ni seğirmelerine bakarak ancak tanıyabiliyoruz. Çünkü henüz Türklüğü teşmil edecek seçkin zümremiz ortada yok.

Her şey zıddı ile kâim olduğu için Modernlik ve Türklük birbirini açıklayan şeyler: Birisi şirkse öbürü tevhid, biri parçalanmışlık ise öbürü bütünlük, biri şematize edilebilir bir şeyse diğeri şematize edilemez olan şey, biri delilik ise diğeri akıl, biri merkezde ise diğeri periferide... Modernlik ve Türklük, etkisi tamamen birbirinin aleyhinde olan, iç savaş halinde olan iki hal. Bu savaşta tarihî olarak çok şey kaybetmiş, yenilmiş olabiliriz ama bu durum savaşı kaybettiğimiz manasına gelmez. Tıpkı Batıların dünya ölçeğinde hükümran olmalarına rağmen tanım yaparak kaybetmeleri gibi. Her şeyini kaybetmiş olan Türk Milleti “Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var” diyerek savaşı kaybetmediğini deklare ediyor. Yenilmiş olabiliriz ama bu kaybettiğimizi göstermez. Çünkü henüz kıyamet kopmadı. İnsanlığın selametine doğan güneş en son bu topraklarda görüldü ve tekrar doğuşu da yine bu topraklardan görülecek. Hakikat bu topraklarda kendine beden buldu, ete kemiğe büründü. Hakikate karşı direnmenin cezasını modernleşme olarak çektik, çekiyoruz. Bu topraklarda Hakk’a tapan olmanın neticesi de Türklük olacak inşallah. Onun için sloganımız konumuzun tam merkezinde: **Türk toprağında İslâm bir daha parlayacak, Türk değişim diyenler pişman olacak!**

DOĞACAKTIR SANA VA'DETTİĞİ GÜNLER HAKK'IN

**Türk toprağında İslâm
bir daha parlayacak,
Türk değişim diyenler
pişman olacak.**

TARTIŞMALI KONFERANSLAR-2

“Modernlik ve Türklük”

04.09.2010
Ankara

www.istiklalmarsidernegi.org.tr

İSTİKLÂL MARŞI DERNEĞİ

İnsana Yaraşır Bir Hayat Sahası İçin İnsana Yaraşır Bir Hayat Biçimi *

Hasan Hacıoğlu

Özgürlük... Ne için? Ve nasıl? Özgür olabilmeliyiz çünkü; ancak özü güür insanlar, dünyada insana yaraşır bir hayat sahası tesis edebilme imkânına sahiptirler. Bugün ise dünyada insana yaraşır bir hayat biçimi yoktur. Mevcut hayat biçimi ise kesinlikle insana yaraşır değildir. Ne demek istiyorum?

Bu topraklarda yaşayan insanlar olarak her birimizin varlığı neye karşılık geliyorsa, bir millet olarak dünyada bulunuşumuz aynı şeye karşılık gelebilmeli. Yaşarken yaptığımız her şeyin bütün insanlığı ilgilendirdiğini Türkiye'nin varlık sebebi açıklığa kavuşturdu. Çünkü Türkiye'den başka hiçbir ülke varlık sebebinin Türkiye'nin varlık sebebine denk düşecek şekilde kurmadı. Bu nedenle Türkiye Cumhuriyeti'nin miladi 2010 itibarıyla varlığı, dünyada "insana yaraşır bir hayat sahası" imkânının halen mevcut olduğunu gösterir.

Birinci Cihan Harbi sonrasında bir İstiklâl Harbi vermek suretiyle ne yapmış olduk? Üzerinde yaşadığımız toprakların anlamı, Osmanlı coğrafyasının kırtarabildiğimiz kadarının kırtarıldığı bir yer olmasına mı hasredilmeli? Eğer böyle ise bu işin sadece bir hükümlanlık meselesi olduğuna dair açıklamalarla yetinmek durumundayız. Biz İstiklâl Harbi'ni verenlere "öldüler" değil "oldular" diyoruz. Onlar, kanlı gömleleriyle toprağa girmek suretiyle bir şey oldular. Birbirlerinin özü ile irtibat kurarak, yapmaları gerekeni yapmaktan geri durmayarak bu topraklara Türkiye denmesini sağladılar. Asıl şimdi sormamız gereken, bizim ne olacağımızdır. Biz de onlar gibi Türk olabilirsek bu topraklar da Türkiye olarak kalacak. Aksi halde Türk'ün de, Türkiye'nin de varlığı söz konusu olamayacaktır. Bu nedenle Türklüğümüze sahip çıkarak bir mevcudiyet kazanabileceğimiz unutulmamalı. Türklüğümüzün sınırları itikadımızla çizilmiştir. Garbın afakına karşı "iman dolu göğsüm gibi serhaddim" in olması, sınırları itikadıyla belirleyenlerin mevcudiyetinden başka ne anlam taşır?

Türkiye'nin bir geleceğinin olup olmadığını merak edenler, Türkiye'nin varlık sebebi ile şu an durduğu yer arasındaki farka dikkat edebilirler. Görülecek olan şudur: Türkiye bir İslâm devleti olarak varlığını cümle

âleme kabul ettirdi, ama sonrasında yapılması gerekenler yapılmadığı için bir millet mevcudiyeti sağlanamadı.

İstiklâl Harbi'ni verenler bir ümidi taşımakla bir güce sahip olduklarını biliyorlardı. Çocuklarının geleceği (yani çocuklarının gideceği yer) onların özüyle irtibatlıydı. Bizim irtibat kuracağımız şey de hem bizim hem de çocuklarımızın gideceği yere bir zemin oluşturacak.

Dünya Sistemi, insanların geçinmek derdinin birbirlerine zarar vermek suretiyle sağlanmasından başka geçer akçe olmadığı yalanı üzerine kurulu. Türkiye'de insana yaraşır bir hayat sahası teşekkül etmedikçe herhalde bu yalan hem bizim hem çocuklarımızın gerçeği olmaya devam edecek. Türkiye insana yaraşır bir hayat sahası olma özelliğini bir cennet vatan olma özelliğinden alıyor. Bir cennet vatana sahip oluşumuz dolayısıyla bu toprakların bize sunduğu imkânların farkına varabilir ve bu hayat sahasının önünü açabiliriz. Bu gelecek, İstiklâl Marşımızın tarif ettiği gelecektir. Bu geleceğin önünü muhtaç bir ülke durumundan muhtaç olmayan bir ülke durumuna çıkarak açabiliriz. Türkiye, Dünya Sistemi'nin tahakkümüne direnebilen bir varlık alanı temin ettiğinde ancak var olabilecek bir ülkedir. Hatta bu tahakküme direnebildiği sürece var olabilecek tek ülkedir. Bir direnç kazanmamız özgürlüğümüzün olup olmadığına bağlı. Özümüzü gürlüştürebilmemiz özümüzü belirgin bir biçime sokmakla imkân bulacak. "Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı" mısraı bu biçimi sunuyor. Dünyaları verseler dahi hiçbir şekilde cennet vatanı vermeyen insanlardan olmak bizi özgürlüğe götürecektir sıhhatli bir yoldur.

Bugün İstiklâl Marşı Derneği'nden gayrı hiç kimse "Türkiye ne olacak?" demiyor. Herkes "Ben ne olacağım?" demek suretiyle günü kurtarmanın peşinde. Türkiye ne olacak diye soruyorsak verilecek cevabımız, ancak bu toprakların bize sunduğu imkânı heba etmemek içindir. Bu manada Türkleşmek hakiki menfaatlerimizi dünyevi menfaatlara değişmeyeceğimiz bilincine erişmekle mümkün. Bunun yolu da, sırayı bozmadan söyleyecek olursak, Peynir Zeytin Özgürlük.

* Hasan Hacıoğlu'nun Peynir Zeytin Özgürlük başlıklı tartışma-
lı konferansta yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

İstiklâl Marşı'nda iki yerde "korkma" ifadesi geçiyor. İstiklâl Marşı'mız,

*"Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak"*

diye başlıyor. Daha sonra,

*"Ulusun! Korkma; nasıl böyle bir imanı boğar
Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar"*

deniliyor. "En son ocak..." derken, tüten bir ocaktan bahsediyoruz; bu bir ilişkiler bütünüdür. Bir ocağın tütmesi demek, orada bir münasebetler silsilesi, bir münasebetler yumağı var demektir. İstiklâl Marşı millî varlığın işler durumunda olmasını güvenlik alanı sayarak başlar. Sonra bu millî varlığın nereye yerleştirilmesi gerektiği konusunda da izahat verir, der ki:

"Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var"

Yani, "Ben bu millî varlık dediğimiz şeyi, itikâdi varlıkla üst üste koyuyorum; millî varlık dediğimiz şey itikâdi varlığın ta kendisidir."

der. Yine İstiklâl Marşı'mız,

"Ulusun! Korkma; nasıl böyle bir imanı boğar / Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar" diyerek bu millî varlığın tarihin neresinde olduğuna işaret eder. Yani "medeniyet" diye adlandırılan bir canavar var ve bu canavar bu millî varlığın canına kast etmiş. Ama İstiklâl Marşı diyor ki: "O, ne kadar ulursa ulusun, bunda korkulacak bir şey yok; çünkü senin sınırların / serhaddin imanla çizilmiştir."

Bu öyle edebî bir laf değildir. I. Dünya Savaşı sonunda Türk varlığı dünya tarihinden tard edilmek istendi, Türkler de kendi millî varlıklarının tarihten silinmesine itiraz ederek Misak-ı Millî'yi ilan ettiler. Bunu Ali Rıza Paşa Kabinesi İstanbul'da ilan etti. Dedi ki: "Türklerin yaşadığı yerler bizim vatanımızdır." Bugünkü sınırlarımız aşağı yukarı Misak-ı Millî sınırları içindedir. Bir tek Irak sınırimız meseledir, onu da biz, İstiklâl Marşı Derneği olarak netleştirmeyi kendimize vazife sayıyoruz.

Bugün Türkiye'de, "Ben insanlık için, insanlığın hayrına olmak üzere, insanlığın menfaati için bir şey yapıyor-

rum veya yapmak istiyorum veya yapacağım." diyen herkes vatan hainidir. Çünkü bizim vatanımız insanlığın aleyhine doğmuş bir vatandır. Onların insan ve insanlık diye bildiği şey İslâm'ı dışarıda bırakan bir şey. O yüzden bu vatan "esas" olmak üzere fikriyat üretmeyen herkes diğerlerinin hesabına çalışmaktadır. Biz Türklerin, medeniyete karşı durmak üzere, imanımızdan başka işimize yarayacak bir vasfımız, bir hususiyetimiz yoktur. Ya mü'mininiz veyahut hiçbir şey değiliz.

Millî birlik isteniyor ve "Millî Pazar Olmadan Millî Birlik Olmaz" sloganı da istenen bu millî birliğin, ancak millî pazara dayalı olarak elde edilebileceğini söylüyor; yani bizim derdimiz millî pazardan çok, millî birliktir. "Millî pazar olmadan millî birlik olmaz" ifadesi "iktisadî" bir ibare değildir; bu, doğrudan doğruya "tarihi" bir ibaredir. Bir medeniyet doğdu ve bu medeniyet eğer Türkler tarih sahnesine çıkmamış olsalardı miladın onuncu asrında bugünkü gücünü dünyada daha o zamanda hükümran kılacaktı. Bugün dünyada

Millî Pazar Olmadan

bir hâkim unsur varsa, bu hâkim unsur Türklerin tarih sahnesine çıkmaları sebebiyle minimize edildi ve marjinalleşti. Onun için bu "Millî pazar olmadan millî birlik olmaz" sözünün İstiklâl Marşı'nın kabulü sonrası nereye konacağını konuşmamız lazım. Türkiye'de yaşadığı halde Türkiye'nin akıbeti konusunda bir fikir sahibi olmamanın, insanı kolaylıkla vatan haini haline getirebileceğinin kavranılması lazım.

Türkiye Cumhuriyeti dediğimiz toprak parçasının mevcudiyeti I. Dünya Savaşı sonunda, Dünya Sistemi'ne hâkim olan güç ve güçlerin göz yummak zorunda kalmasıyla mümkün olmuştur; yani Türkiye Cumhuriyeti aslında Dünya Sistemi'nin rıza göstermek zorunda kaldığı bir şeydir. Onun için İstiklâl Marşı'nda "Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklâl" denir. Yani, İstiklâl Marşı'nda sürekli olarak bir haklılıktan bahsedilmesi, bizim bu devleti de bu ülkeyi de bir etkinlik sonucunda hak olarak edinmiş olduğumuzun ifadesidir.

"Millî pazar olmadan, millî birlik olmaz" diyoruz. Neden? Bu, Türkiye'ye mahsus bir şey; başka ülkeler için geçerli değil. Bilmemiz gereken şey şu: Türkiye

* İstiklâl Marşı Derneği'nin 5 Aralık 2009 tarihli panelinden derlenmiştir.

dediğimiz ülke sınırdış olduğu hiçbir ülkeyle kıyas edilemez. Çünkü Türkiye'yi kuşatan bütün ülkeler, birebir Dünya Sistemi'nin ürettiği ülkelerdir. Bunların hiçbiri halkları tarafından hak edilmiş ülkeler değildir. Sadece Türkiye, "*Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklâl*" diyebilen yerdir.

Ve bu Dünya Sistemi dediğimiz şey 1944 yılından sonra saltık bir finans sistemidir. Dolayısıyla bugün Türkiye aleyhine çalışan bütün ülkeler bu finans sisteminin gereklerine göre faaliyet gösteren sistemlerdir. Onun için diyoruz ki: Türkiye'de Finansbank'ın Yunan Millî Bankası tarafından satın alınması, -yıllar geçti tabii- 1919 yılında Yunanistan'ın İzmir'e asker çıkarmasından çok daha ileri bir adımdır.

Peki, millî pazar dediğimiz şey ne? Millî pazar, belli bir coğrafi alanda insanların hayatlarını birbirlerine bağlı devam ettirmeleridir. Yani burada millî pazarın iktisadî bir manasının olması, bu işin en zayıf yönüdür. İnsanlar belli bir alanda başkaları olmadan

Millî Birlik Olmaz*

yani kendinden saydığı insanlar olmadan, "*Ben hayatımı devam ettiremem*" diye düşünüyorlarsa orada bir millî pazar vardır. Dünyanın bütün ülkelerinde ancak finans sisteminin işleyişine dair bir tavır izhar edilebilir; sadece Türkiye'de bunun dışında bir şey olur. Yani sadece Türkiye'den bir şey sadır olması mümkündür.

"*Millî Pazar Olmadan Millî Birlik Olmaz!*" Bu millî birlik meselesi neden çıktı? Kürtler sebebiyle. Kürt meselesi aslında hiç de ciddi bir tehdit değildir. Türkiye'de yaşayan Kürtler beraber yaşadıkları insanları hiçbir zaman hasım, düşman ve zararlı görmezler. Asıl görünmeyen milliyetçilikler vardır Türkiye'de. "*Biz Türkler!*" dediğimiz zaman damarlarında Türk kanı taşıyan birilerinden bahsetmiyoruz; Arnavut'u, Pomak'ı, Çerkez'i, Abaza'sı, Gürcü'sü daha bilmem ne kadar sayarsanız sayın, bütün bunlar arasından yani damarlarında Türk kanı taşımadığı var sayılan insanlar arasından kendi cemaatlerinin yüz karası olanların hepsi Türk'tür. Her kim ki kavmî davasının adamıdır, o, Türkiye aleyhine yapılan her şeyin hizmetkârıdır. Da-

marlarımızda hangi kanın dolaştığı değil, ahlâkımızın ne olduğu bizim Türk olup olmadığımızı tayin ediyor. Biz kâfirle çatışmayı göze aldığımız kadar Türk'üz; anamızdan babamızdan "Türk" olarak doğamıyoruz. Çünkü Türk zaman içinde meydana gelmiş bir şeydir. Yani kâfirlerin sözünün geçmeyeceğini açıkça belli eden insanlara "Türk" denilmiştir.

Bizim, "*Millî Pazar Olmadan Millî Birlik Olmaz*" meselesini anlamamıza yardım edecek olan şey, İstiklâl Marşı'nın kendisinin tutunabileceğimiz son dal olduğunun anlaşılmasıdır. İstiklâl Marşı 1921 yılında yazıldı ama 1921 Anayasası'nda yok, 1924 Anayasası'nda yok, 1961 Anayasası'nda yok... Ama 1982 Anayasası'nda var İstiklâl Marşı. Neden? Çünkü Türkiye'de İstiklâl Marşı, rejime hiçbir şey borçlu değildir. İstiklâl Marşı Cumhuriyet'e hiçbir şey borçlu değildir. Buna mukabil, rejim ve Cumhuriyet her şeyini İstiklâl Marşı'na borçludur. Yani İstiklâl Marşı metni bu milletin mutabakat metni olarak kabul edilmediği takdirde, bu milletin nereden tutulacağını hiç kimse keşfedemez.

Türkiye kendi başının çaresine bakan bir ülke olmak mecburiyetinde; eğer Türkiye'nin iktisadî faaliyeti bayilik ve mümessillik yoluyla yürüyen bir düzene hapsolursa Türkiye diye bir şey kalmaz. Türkiye'nin direnebilmesi için Türkiye'ye herhangi bir siyasi çözüm dayatıldığında bunu reddedebilecek kendi iç işleyişine sahip olması gerekir.

İnsanların Türkiye'deki siyasetin günübürlük menfaatlerine razı olmaması için İstiklâl Marşı Derneği var. Onun için önümüze bir hedef olarak "millî pazar"ı koyuyoruz ki, bir millî birlikten söz edebilelim.

Biz İstiklâl Marşı'nın kendisinin, bir kaide olduğunu savunuyoruz. Dolayısıyla "*Nereden bir yol bulacağız? Bu işleri nasıl nizama sokacağız?*" diye deli danalar gibi dolaşmamıza gerek yok; kırk bir mısra bu sorulara cevaben önümüzde duruyor. Ancak biz İstiklâl Marşı'nı anlamaktan çok uzağız. Çünkü anladığımız zaman, ne müteahhitlik yapabiliriz, ne hisse senedi alabiliriz, ne de borsada işlerimiz iyi gider. İstiklâl Marşı'nı anladığımız zaman başka şeyler yapmak zorundayız. Bunları yaptığımızda ise artık belli bir şeyin -o millî pazarın- inşası için faaliyetleyiz demektir.

Asl'olana Dair Bir Kavga*

Cafer Berçin

Modernlik ve Türklük deyince bunun bir karşıtlık olduğunu anlıyoruz. Bunun nasıl bir karşıtlık olduğu ve hangi zemin üzerinde yükseldiği önemli. Bir Amerika - Avrupa, bir eski dünya - yeni dünya, bir Arap - İsrail veya Doğu - Batı karşıtlığı gibi bir şey mi bu? Elbette değil çünkü bu sayılan karşıtlıklar modernliğin ürettiği mahallî ve sun'î karşıtlıklar. Modernlikten ve Türklükten bahsettiğimiz zaman kavganın göbeğinden, İslâm değirmeninin döndüğü yerden bahsediyoruz. Bu "işittik ve isyan ettik" diyenlerle "işittik ve itaat ettik" diyenler arasında tebellür eden ve birbirlerinin canına kast eden bir karşıtlıktır. İslâm'dan her sapma, her delalet ve her itizal "işittik ve isyan ettik" diyerek modernizmin değirmenine su taşırken; "işittik ve itaat ettik" diyenlerin iman etmekten başka güvenceleri olmamıştır.

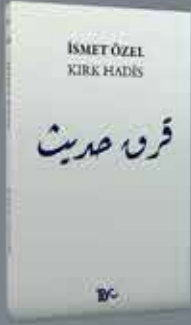
Bu iki yapının billurlaşmış hali ilk defa miladi 12. yüzyılda Haçlı Seferleri dolayısı ile Avrupa'da ve Türkiye'de görüldü. Düşmanlarıyla oturup konuşma, hallenme düşüklüğüne uğramamış; özgürlüğünden ve Müslümanlığından başka bir kimlik unsuru taşımayan ve insanın kavliyle toprağını ruhunu bir araya getirmiş olan Türk varlığı ortaya çıkınca, Avrupa bunu kendi var oluşuna bir tehdit olarak algılamıştır. Bu tehdidi bertaraf etmek üzere o güne kadar görülmemiş milyonluk ordularla sekiz defa topyekün saldırıya geçmiş ancak başarılı olamamıştır. Hatta Türk hayatının göz alıcı üstünlüğünün dünyaya tanıtılmasına da vesile olmuştur. Dünyanın fesada uğramaması için, kâfirlerin ve kâfir hayatının sıkıca bağlanması zarureti -ki bu da bizim itikadımızdan tevellüt etmiştir- Türklerin Avrupalıları dar bir alana hapsetmeleri sonucunu doğurmuştur. Bu sıkışmışlık hali karşısında Avrupalılar can havliyle İslâm'dan devşirip küfürlerine mesnet yaptıkları birikimi daha şümüllü, daha etkili bir forma sokarak bir cevap verdiler ve 16. yüzyıldan günümüze kadar uzanan modern hayatı inşa ettiler.

Modernlik ve Türklük arasında günümüze kadar gelen zıtlasma, asıl olanın kim olduğu ve ana gövdeyi kimin temsil ettiği hususundaki bir kavgaadır.

* Cafer Berçin'in *Modernlik ve Türklük başlıklı tartışmalı konferansta yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.*

Hıristiyanların Yahudileri, Yahudilerin de Hıristiyanları bir temel üzerinde olmamakla itham etmelerinden anlıyoruz ki ana gövdeyi temsil etme hadisesi bir var oluş kaygısının uzantısıdır. Ancak Âdem Aleyhisselâm'den beri gelen Dinin son Peygamberi risaletini tebliğ edince ehl-i kitap, merkezden uzak bir yere düştüklerini ve sapıklıklarının belinin kırıldığını fark ettiler. Bu acı ve tehdit karşısında daha önce atalarının sahip olduğu Hakk'ı batıla karıştırmada maharetini kullanarak ve İslâm dairesi içinde vuku bulabilmiş her itizalden destek alarak kendilerini merkezde gösteren modernliği inşa ettiler.

Türklüğün ve modernliğin bir Doğu - Batı zıtlasma şeklinde anlaşılamayacağını ifade ettik. Çatışmanın iki tarafından biri olan Türklüğü bertaraf etmek üzere son yüz elli yıldır bize Doğulu muamelesi yapılmış ve bize bir Orta Asya tarihi uydurulmuştur. Hatta bize bu "çakma" tarihte on altı tane devlet bahşedilmiştir. Kâfirle çatışmayı göze alamayan unsurlar "*Şark'ın en sevgili sultanı*" ile, "*Doğunun yedinci oğlu*" ile, "*Hint mistisizmi ve edebiyatı*" ile, "*Büyük Doğu*" heyecanı ile, "*Binbir gece masalları*" ile yetinmeyi ve kendini böylece tarif etmeyi bir tedbir olarak bu millete vazetmişlerdir. Ancak "*Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın*" diyerek Allah'ın bu millete bir vaadi olduğunu ısrarla vurgulayan İstiklâl Marşı Derneği bütün bu tedbirleri terk etmekte, "*Neylirse güzel eyleyen*" Mevla'nın takdirini beklemektedir.

YENİ ÖNSÖZ ve YENİ EDİSYON İLE
YENİ BASKI

YENİ

İL KİTAP

YENİ

KÜFRÜN İHSANI OLMAZ

YENİ

DEŞEM ÖLDÜRÜLER
DEŞEM ÖLDÜM

YENİ EDİSYON YENİ ÖNSÖZ

YENİ EDİSYON
YENİ ÖNSÖZ ve ÜÇ KİTAP BİR ARADA

YENİ

YENİ ÖNSÖZ

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ 5. BASKI

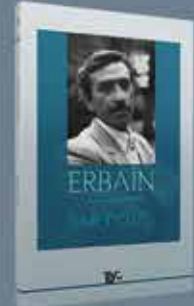

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ 15. BASKI

YENİ

İSMET ÖZEL'İN SON KİTABI

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ 25. BASKI

18. BASKI

ON ÜÇ YILDIZ SONRA YENİ BASKI

YENİ

1430
İSTİKLAL TAKVİMİ
Kasım-Eylül Her Takvim

طوغا جقور اسكا وعد ايتربكلى كونلر حقك

Hiçbir ülke, karşılaştığı zorlukları aşmak için, dünyada uygulanan usullerin fevkinde bir usul benimsemedikçe hiçbir zorluğu aşamaz. Türkiye bu bakımdan dünyadaki en talihli ülkedir. Zorluklar bahis konusuysa Türkiye bunları aşmada diğer bütün ülkeleri geride bırakır. Türkiye’de halli uzun zaman alacak hiçbir zorluk yoktur. Biz bir meseleyi çözmeye gayret ettik de başaramadık diye bir şey yoktur. Hâlbuki Türkiye Cumhuriyeti ilan edildiği günden bu güne kadar hiçbir millî hedefimiz yok. Eğer olmuş olsaydı onu çoktan geride bırakmış olacaktık. Başka hedefimiz olacaktı. Daha doğrusu millî hedefimizi ileri götürecektik.

Allah bize bu katıksız finans sistemi dışında bir şeyler yapabilmemiz için, devletin ayakta durması için ihtiyacımız olan her şeyi verdi. Türkiye öyle bir ülke ki, bütün dünya bizi mahvetmek için birleşse biz hepsini tesirsiz bırakacak -gâvurca tabiriyle- performansı gösterebiliriz. Ama bize bilhassa bunu söyletmemeye çalışıyorlar: Biz Türk’üz. Biz bunu söylediğimiz zaman, geriye onların silahlarının işleyebileceği hiçbir şey kalmıyor. Biz İstiklâl Marşı Derneği olarak bunun çekirdeğiyiz. Türkiye’de bu anlayış hâkim olduğu takdirde bize kurşun işlemez. O anlayışın bekciliğini yapmak İstiklâl Marşı Derneği’nin sebab-i vücûdudur.

